

Dziennik Urzędowy C 165

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55

9 czerwca 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2012/C 165/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 157 z 2.6.2012.....

1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2012/C 165/02

Sprawa C-443/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Cosenza — Włochy) — CCIAA di Cosenza przeciwko Grillo Star Srl Fallimento (Dyrektywa 2008/7/WE — Podatki pośrednie od gromadzenia kapitału — Artykuł 5 ust. 1 lit. c) i art. 6 ust. 1 lit. e) — Zakres stosowania — Coroczny podatek uiszczany na rzecz lokalnych izb handlowych, przemysłowych, rzemieślniczych i rolniczych)

2

2012/C 165/03

Sprawa C-141/10: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 39 WE-42 WE — Swobodny przepływ osób — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Odmowa wypłaty niektórych świadczeń — Pracownicy zatrudnieni na platformach wiertniczych w Niderlandach — Dopuszczalność skargi)

2

PL
Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2012/C 165/04	Sprawa C-213/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litwa) — F-Tex SIA przeciwko Lietuvos-Anglijos UAB „Jadecloud-Vilma” (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuł 3 ust. 1 — Pojęcie powództwa, które łączy się z postępowaniem upadłościowym i jest z nim ściśle związane — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 1 ust. 1 i art. 1 ust. 2 lit. b) — Pojęcie spraw cywilnych i handlowych — Powództwo wniesione na podstawie cesji przez syndyka jego prawa do zaskarżenia czynności prawnych upadłego)	3
2012/C 165/05	Sprawa C-221/10 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. — Artegodan GmbH przeciwko Komisji Europejskiej, Republice Federalnej Niemiec (Odwołanie — Artykuł 288 akapit drugi WE — Odpowiedzialność pozaumowna Unii — Przesłanki — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom — Decyzja dotycząca cofnięcia pozwoleń na dopuszczenie do obrotu stosowanych u ludzi produktów leczniczych zawierających amfepramon)	3
2012/C 165/06	Sprawa C-415/10: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht — Niemcy) — Galina Meister przeciwko Speech Design Carrier Systems GmbH (Dyrektywy 2000/43/WE, 2000/78/WE i 2006/54/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Pracownik, który twierdzi, że spełnia warunki określone w ogłoszeniu o rekrutacji — Prawo tego pracownika do uzyskania informacji, czy pracodawca zatrudnił innego kandydata)	4
2012/C 165/07	Sprawa C-461/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen — Szwecja) — Bonnier Audio AB, Earbooks AB, Norstedts Förlagsgrupp AB, Piratförlaget AB, Storyside AB przeciwko Perfect Communication Sweden AB (Prawa autorskie i prawa pokrewne — Przetwarzanie danych przez Internet — Naruszenie wyłącznego prawa — Książki audio udostępnione za pośrednictwem serwera FTP za pomocą Internetu przez adres IP dostarczony przez operatora Internetu — Skierowany do operatora Internetu sądowy nakaz udostępnienia nazwy i adresu użytkownika adresu IP)	4
2012/C 165/08	Sprawa C-523/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Wintersteiger AG przeciwko Products 4U Sondermaschinenbau GmbH (Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Jurysdykcja w sprawach mających za przedmiot „czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu” — Ustalenie miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę — Witryna internetowa podmiotu świadczącego usługę linków sponsorowanych, operująca pod nazwą krajowej domeny najwyższego poziomu państwa członkowskiego — Używanie przez reklamodawcę słowa kluczowego identycznego ze znakiem towarowym zarejestrowanym w innym państwie członkowskim)	5
2012/C 165/09	Sprawa C-549/10 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. — Tomra Systems ASA, Tomra Europe AS, Tomra Systems GmbH, Tomra Systems BV, Tomra Leergutsysteme GmbH, Tomra Systems AB, Tomra Butikkssystemer AS przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Pozycja dominująca — Nadużycie — Rynek urządzeń do zbierania zużytych opakowań po napojach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 82 WE i art. 54 porozumienia EOG — Porozumienia w sprawie wyłączności, zobowiązania ilościowe i rabaty lojalnościowe)	6
2012/C 165/10	Sprawa C-121/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Belgia) — Pro-Braine ASBL i in. przeciwko Commune de Braine-le-Château (Dyrektywa 1999/31/WE — Składowanie odpadów — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Decyzja dotycząca dalszego działania mającego zezwolenie składowiska odpadów przy braku oceny oddziaływania na środowisko naturalne — Pojęcie zezwolenia na inwestycję)	6

2012/C 165/11	Sprawa C-297/11: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2000/60/WE — Polityka wodna Unii — Plany gospodarowania wodami w dorzeczu — Publikacja — Informowanie społeczeństwa i konsultacje — Brak zgłoszenia do Komisji)	7
2012/C 165/12	Sprawa C-31/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Zakopanem (Polska) w dniu 23 stycznia 2012 r. — postępowanie karne przeciwko Wojciechowi Ziemiowskiemu i Andrzejowi Kozakowi	7
2012/C 165/13	Sprawa C-68/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 10 lutego 2012 r. — Slovenská sporiteľňa, a.s. przeciwko Protimonopolný úrad Slovenskej republiky	7
2012/C 165/14	Sprawa C-70/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 30 listopada 2011 r. w sprawie T-208/06 Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 10 lutego 2012 r. przez Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH	8
2012/C 165/15	Sprawa C-120/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-62/09 Bernhard Rintisch przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 5 marca 2012 r. przez Bernharda Rintischa	9
2012/C 165/16	Sprawa C-121/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-109/09 Bernhard Rintisch przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 5 marca 2012 r. przez Bernharda Rintischa	10
2012/C 165/17	Sprawa C-122/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-152/09 Bernhard Rintisch przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 5 marca 2012 r. przez Bernharda Rintischa	10
2012/C 165/18	Sprawa C-131/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 9 marca 2012 r. — Google Spain, S.L., Google, Inc. przeciwko Agencia de Protección de Datos (AEPD), Mario Costeja González	11
2012/C 165/19	Sprawa C-140/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 19 marca 2012 r. — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Peterowi Breyowi	12
2012/C 165/20	Sprawa C-143/12: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej	12
2012/C 165/21	Sprawa C-149/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 19 stycznia 2012 r. w sprawie T-71/10 Xeda International SA i Pace International LLC przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 marca 2012 r. przez Xeda International SA i Pace International LLC	13
2012/C 165/22	Sprawa C-153/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Warna (Bułgaria) w dniu 30 marca 2012 r. — Sani Treyd EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite	14

2012/C 165/23	Sprawa C-162/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Administrativo per il Lazio (Włochy) w dniu 2 kwietnia 2012 r. — Società Airport Shuttle Express scrl i Giovanni Panarisi przeciwko Comune di Grottaferrata	14
2012/C 165/24	Sprawa C-163/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Administrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 2 kwietnia 2012 r. — Società Cooperativa Autonoleggio Piccola arl i Gianpaolo Vivani przeciwko Comune di Grottaferrata	15
Sąd		
2012/C 165/25	Sprawa T-329/05: Wyrok Sądu z dnia 25 kwietnia 2012 r. — Movimondo Onlus przeciwko Komisji (Klauzula arbitrażowa — Umowa ramowa o partnerstwie między ECHO a organizacjami humanitarnymi — Umowy o dotacje — Zawieszenie płatności)	16
2012/C 165/26	Sprawa T-554/08: Wyrok Sądu z dnia 24 kwietnia 2012 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji (Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa — Świadczenie usług doradztwa biznesowego, technicznego i związanego z projektami w dziedzinie stosowania aplikacji komputerowych Unii Europejskiej w obszarach ceł, akcyzy i podatków — Odrzucenie oferty uczestnika przetargu — Udzielenie zamówienia innemu uczestnikowi przetargu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Niedopuszczalność — Skarga o odszkodowanie — Kryteria wyboru usługodawców i przyznawania zamówień — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie).....	16
2012/C 165/27	Sprawa T-49/09: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2012 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji (Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Świadczenie usług w zakresie utrzymania i rozwoju systemów informatycznych Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Regionalnej — Odrzucenie oferty złożonej przez uczestnika przetargu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Równość traktowania — Obowiązek uzasadnienia — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Oczywisty błąd w ocenie — Odpowiedzialność pozaumowna)	16
2012/C 165/28	Sprawa T-162/09: Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2012 r. — Würth i Fasteners (Shenyang) przeciwko Radzie (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	17
2012/C 165/29	Sprawa T-37/10 P: Wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 2012 r. — De Nicola przeciwko EBI (Odwołanie — Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Awans — Postępowanie w sprawie oceny i awansu za 2006 r. — Decyzja komisji odwoławczej — Zakres kontroli — Ubezpieczenie zdrowotne — Odmowa pokrycia kosztów leczenia — Żądanie odszkodowawcze)	17
2012/C 165/30	Sprawa T-166/10: Wyrok Sądu z dnia 24 kwietnia 2012 r. — Samskip Multimodal Container Logistics przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja w sprawie udzielenia wspólnotowej pomocy finansowej w celu poprawy działania systemu transportu towarowego na środowisko — Program Marco Polo II — Rozwiązanie umowy o udzieleniu dotacji i ostateczne odstąpienie od projektu — Utrata interesu prawnego — Umorzenie postępowania)	18

2012/C 165/31	Sprawa T-509/10: Wyrok Sądu z dnia 25 kwietnia 2012 r. — Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające powzięte wobec Islamskiej Republiki Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Właściwość Rady — Nadużycie władzy — Wejście w życie — Brak mocy wstecznej — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Naruszenie prawa — Pojęcie wsparcia przy rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Błąd w ocenie)	18
2012/C 165/32	Sprawa T-326/11: Wyrok Sądu z dnia 25 kwietnia 2012 r. — Brainlab przeciwko OHIM (BrainLAB) (Wspólnotowy znak towarowy — Słowny wspólnotowy znak towarowy BrainLAB — Brak wniosku o przedłużenie rejestracji znaku towarowego — Wykreślenie znaku towarowego po wygaśnięciu prawa z rejestracji — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego — Artykuł 81 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	19
2012/C 165/33	Sprawa T-328/11: Wyrok Sądu z dnia 24 kwietnia 2012 r. — Leifheit przeciwko OHIM (EcoPerfect) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego EcoPerfect — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)	19
2012/C 165/34	Sprawa T-196/11: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2012 r. — AX przeciwko Radzie	19
2012/C 165/35	Sprawa T-113/12: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2012 r. — Bial — Portela przeciwko OHIM — Probiotal (PROBIAL)	20
2012/C 165/36	Sprawa T-114/12: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2012 r. — Bode Chemie przeciwko OHIM — Laros (sterilina)	21
2012/C 165/37	Sprawa T-119/12: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2012 r. — USFSPEI i Loescher przeciwko Radzie	21
2012/C 165/38	Sprawa T-120/12: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2012 r. — Shahid Beheshti University przeciwko Radzie	22
2012/C 165/39	Sprawa T-122/12: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2012 r. — ActionSportGames przeciwko OHIM — FN Herstal (SCAR)	23
2012/C 165/40	Sprawa T-127/12: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2012 r. — Free przeciwko OHIM — Noble Gaming (FREEEVOLUTION TM)	23
2012/C 165/41	Sprawa T-131/12: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2012 r. — Spa Monopole przeciwko OHIM — Orly International (SPARITUAL)	24
2012/C 165/42	Sprawa T-132/12: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2012 r. — Scooters India przeciwko OHIM — Brandconcern (LAMBRETTA)	24
2012/C 165/43	Sprawa T-133/12: Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2012 r. — Ben Ali przeciwko Radzie	25
2012/C 165/44	Sprawa T-139/12: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2012 r. — Wehmeyer przeciwko OHIM — Cluett, Peabody (Fairfield)	25

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2012/C 165/45	Sprawa T-140/12: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2012 r. — Teva Pharma i Teva Pharmaceuticals Europe przeciwko Komisji	26
2012/C 165/46	Sprawa T-141/12: Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2012 r. — Pro-Duo przeciwko OHIM — El Corte Inglés (GO!)	26
2012/C 165/47	Sprawa T-142/12: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2012 r. — Aventis Pharmaceuticals przeciwko OHIM — Fasel (CULTRA)	27
2012/C 165/48	Sprawa T-143/12: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2012 r. — Niemcy przeciwko Komisji	27
2012/C 165/49	Sprawa T-145/12: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2012 r. — Bayerische Motoren Werke przeciwko OHIM (ECO PRO)	29
2012/C 165/50	Sprawa T-147/12: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2012 r. — Wünsche Handelsgesellschaft International przeciwko Komisji	29
2012/C 165/51	Sprawa T-152/12: Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2012 r. — Deutsche Post przeciwko Komisji	30
2012/C 165/52	Sprawa T-155/12: Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2012 r. — Schulze przeciwko OHIM — NKL (Klassiklotterie)	31
2012/C 165/53	Sprawa T-156/12: Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2012 r. — Sweet Tec przeciwko OHIM (Kształt owalu)	32
2012/C 165/54	Sprawa T-164/12: Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2012 r. — Alstom i in. przeciwko Komisji	32
2012/C 165/55	Sprawa T-168/12: Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2012 r. — Georgias i in. przeciwko Radzie i Komisji	33
2012/C 165/56	Sprawa T-169/12: Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2012 r. — CHEMK i KF przeciwko Radzie	34

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2012/C 165/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 157 z 2.6.2012.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 151 z 26.5.2012.

Dz.U. C 138 z 12.5.2012.

Dz.U. C 133 z 5.5.2012.

Dz.U. C 126 z 28.4.2012.

Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Dz.U. C 109 z 14.4.2012.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Cosenza — Włochy) — CCIAA di Cosenza przeciwko Grillo Star Srl Fallimento

(Sprawa C-443/09) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2008/7/WE — Podatki pośrednie od gromadzenia kapitału — Artykuł 5 ust. 1 lit. c) i art. 6 ust. 1 lit. e) — Zakres stosowania — Coroczny podatek uiszczany na rzecz lokalnych izb handlowych, przemysłowych, rzemieślniczych i rolniczych)

(2012/C 165/02)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Ordinario di Cosenza

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CCIAA di Cosenza

Strona pozwana: Grillo Star Srl Fallimento

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Ordinario di Cosenza — Wykładnia art. 5 lit. c) i art. 6 lit. e) dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału — Nałożenie corocznego podatku związanego z wpisem do rejestru spółek prowadzonego przez lokalne izby handlowe — Coroczny podatek określany w sposób zryczałtowany — Pojęcie „podatków mających charakter należności lub opłaty”

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału powinien być interpretowany w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie podatkowi tego rodzaju, jak podatek omawiany w sprawie przed sądem krajowym, należnego corocznie od każdego przedsiębiorstwa w związku z jego wpisem do rejestru przedsiębiorstw, nawet wówczas, gdy tego rodzaju wpis wywołuje skutek konstytutywny dla spółek kapitałowych i gdy podatek ów jest również należny od spółek za okres, w którym wykonują one jedynie czynności przygotowawcze do podjęcia działalności przedsiębiorstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 51z 27.2.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Spraw C-141/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 39 WE–42 WE — Swobodny przepływ osób — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Odmowa wypłaty niektórych świadczeń — Pracownicy zatrudnieni na platformach wiertniczych w Niderlandach — Dopuszczalność skargi)

(2012/C 165/03)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Kreuzchitz i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów (przedstawiciel: C.M. Wissels, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i E. Silveira, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 3 ust. 1, art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) oraz art. 45–48 TFUE — Odmowa wypłaty pewnych świadczeń pracownikom będącym obywatelami innych państw członkowskich Unii Europejskiej zatrudnionym na platformach wiertniczych w Niderlandach

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Portugalska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litwa) — F-Tex SIA przeciwko Lietuvos-Anglijos UAB „Jadeccloud-Vilma”

(Sprawa C-213/10) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Artykuł 3 ust. 1 — Pojęcie powództwa, które łączy się z postępowaniem upadłościowym i jest z nim ściśle związane — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 1 ust. 1 i art. 1 ust. 2 lit. b) — Pojęcie spraw cywilnych i handlowych — Powództwo wniesione na podstawie cesji przez syndyka jego prawa do zaskarżenia czynności prawnych upadłego)

(2012/C 165/04)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: F-Tex SIA

Strona pozwana: Lietuvos-Anglijos UAB „Jadeccloud-Vilma”

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Wykładnia art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1), a także art. 1 ust. 2 lit. b) i art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Jurysdykcja międzynarodowa dotycząca rozpoznania skargi pauliańskiej bezpośrednio i ściśle związanej z postępowaniem upadłościowym — Spór kompetencyjny między sądem prowadzącym postępowanie upadłościowe a sądem właściwym ze względu na siedzibę strony pozwanej — Skarga pauliańska wniesiona po wszczęciu postępowania upadłościowego przez jedynego wierzyciela spółki w upadłości w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym toczy się postępowanie upadłościowe, której źródłem jest dokonana przez zarządcę na rzecz wierzyciela cesja wierzytelności spółki wobec osób trzecich

Sentencja

Wykładnia art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy dokonywać w ten sposób, że powództwo przeciwko osobie trzeciej wniesione przez powoda w oparciu o umowę cesji wierzytelności zawartą z syndykiem wyznaczonym w postępowaniu upadłościowym, której przedmiotem jest prawo do zaskarżenia czynności prawnej upadłego, jakie syndyk ten wywodzi z prawa krajowego, wchodzi w zakres pojęcia sprawy cywilnej i handlowej w rozumieniu tego przepisu

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. — Artegodan GmbH przeciwko Komisji Europejskiej, Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-221/10 P) (¹)

(Odwołanie — Artykuł 288 akapit drugi WE — Odpowiedzialność pozaumowna Unii — Przesłanki — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom — Decyzja dotycząca cofnięcia pozwoleń na dopuszczenie do obrotu stosowanych u ludzi produktów leczniczych zawierających amfepramon)

(2012/C 165/05)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Artegodan GmbH (przedstawiciel: U. Reese, Rechtsanwalt)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i M. Heller, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 3 marca 2010 r. w sprawie T-429/05 Artegodan przeciwko Komisji, na mocy którego Sąd oddalił skargę o odszkodowanie wniesioną na podstawie art. 235 WE i 288 akapit drugi WE, w której skarżąca domagała się naprawienia szkody poniesionej przez nią w wyniku wydania decyzji Komisji C(2000) 453 z dnia 9 marca 2000 r. w sprawie cofnięcia pozwoleń na dopuszczenie do obrotu środków leczniczych stosowanych u ludzi zawierających amfepramon — Naruszenie art. 288 akapit drugi WE — Błędna ocena kryteriów stwierdzenia wystarczająco istotnego naruszenia prawa Unii

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) *Artegodan GmbH* zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht — Niemcy) — Galina Meister przeciwko Speech Design Carrier Systems GmbH

(Sprawa C-415/10) (¹)

(Dyrektywy 2000/43/WE, 2000/78/WE i 2006/54/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Pracownik, który twierdzi, że spełnia warunki określone w ogłoszeniu o rekrutacji — Prawo tego pracownika do uzyskania informacji, czy pracodawca zatrudnił innego kandydata)

(2012/C 165/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Galina Meister

Strona pozwana: Speech Design Carrier Systems GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesarbeitsgericht — Wykładnia art. 19 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204, s. 23) i art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180, s. 22) a także art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Ciężar dowodu — Prawo osoby, której kandydatura na stanowisko w przedsiębiorstwie prywatnym nie została uwzględniona do otrzymania wszelkich informacji dotyczących procedury selekcyjnej, tak aby miała ona możliwość wykazania ewentualnej dyskryminacji

Sentencja

Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne, art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej

ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy i art. 19 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że nie ustanawiają one prawa pracownika, który twierdzi w sposób przekonujący, że spełnia warunki określone przez pracodawcę w ogłoszeniu o rekrutacji, ale jego kandydatura nie została uwzględniona, do uzyskania informacji na temat tego, czy w wyniku procedury rekrutacyjnej zatrudnił on innego kandydata.

Nie można jednak wykluczyć, że całkowite odmówienie przez stronę pozwaną dostępu do informacji stanowi jeden z elementów, które należy wziąć pod uwagę w kontekście przedstawienia faktów pozwalających domniemywać istnienie bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji. Do sądu krajowego należy sprawdzenie, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności zawisłego przed nim sporu, czy tak jest w rozpatrywanym przezeń przypadku.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen — Szwecja) — Bonnier Audio AB, Earbooks AB, Norstedts Förlagsgrupp AB, Piratförlaget AB, Storyside AB przeciwko Perfect Communication Sweden AB

(C-461/10) (¹)

(Prawa autorskie i prawa pokrewne — Przetwarzanie danych przez Internet — Naruszenie wyłącznego prawa — Książki audio udostępnione za pośrednictwem serwera FTP za pomocą Internetu przez adres IP dostarczony przez operatora Internetu — Skierowany do operatora Internetu sądowy nakaz udostępnienia nazwy i adresu użytkownika adresu IP)

(2012/C 165/07)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bonnier Audio AB, Earbooks AB, Norstedts Förlagsgrupp AB, Piratförlaget AB, Storyside AB

Strona pozwana: Perfect Communication Sweden AB

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Högsta domstolen — Wykładnia dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie [przechowywania] generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105, s. 54) oraz dyrektywę 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, s. 45 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 17, t. 2, s. 32) — Własność intelektualna — Przysługujące wydawcom wyłączne prawo do publicznego udostępniania książek audio — Rzekome naruszenie tego prawa polegające na udostępnieniu książek audio za pomocą serwera FTP (File Transfer Protocol), tj. programu umożliwiającego dzielenie się plikami w Internecie — Skierowany do dostawcy usług internetowych, który zapewnił połączenie serwera z Internetem poprzez przydzielenie mu adresu IP, nakaz udostępnienia podmiotowi prawa autorskiego informacji dotyczących imion, nazwisk (nazw) oraz adresów osób zarejestrowanych jako użytkownicy tego adresu IP w danym czasie.

Sentencja

Dyrektywę 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie [przechowywania] generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającą dyrektywę 2002/58/WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona stosowaniu przepisu krajowego, opartego na art. 8 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, na mocy którego, w celu zidentyfikowania abonenta Internetu lub użytkownika Internetu, można nakazać dostawcy dostępu do Internetu ujawnienie uprawnionemu z prawa autorskiego albo jego przedstawicielowi tożsamości abonenta, któremu przyznano adres IP (protocole internet), który posłużył do naruszenia tego prawa, ponieważ przepis taki nie podlega zakresowi zastosowania *ratione materiae* dyrektywy 2006/24.

W sprawie przed sądem krajowym jest bez znaczenia fakt, że dane państwo członkowskie nie dokonało jeszcze transpozycji dyrektywy 2006/24, podczas gdy termin do jej dokonania upłynął.

Dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywę o prywatności i łączności elektronicznej) i dyrektywę 2004/48 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisowi krajowemu, takiemu jak analizowany przepis w postępowaniu przed sądem krajowym, o ile przepis ten zezwala sądowi krajowemu, do którego skierowano wniosek o wydanie nakazu ujawnienia danych osobowych, wniesiony przez osobę uprawnioną do działania, na wyważenie przeciwstawnych interesów, stosownie do okoliczności każdego przypadku oraz przy należytych uwzględnieniu wymogów wynikających z zasady proporcjonalności.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Wintersteiger AG przeciwko Products 4U Sondermaschinenbau GmbH

(Sprawa C-523/10) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Jurysdykcja w sprawach mających za przedmiot „czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego albo roszczenia wynikające z takiego czynu” — Ustalenie miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę — Witryna internetowa podmiotu świadczącego usługę linków sponsorowanych, operująca pod nazwą krajowej domeny najwyższego poziomu państwa członkowskiego — Używanie przez reklamodawcę słowa kluczowego identycznego ze znakiem towarowym zarejestrowanym w innym państwie członkowskim)

(2012/C 165/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wintersteiger AG

Strona pozwana: Products 4U Sondermaschinenbau GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Określenie jurysdykcji w odniesieniu do powództwa o zakazanie rezerwowania oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym u usługodawcy będącego operatorem wyszukiwarki internetowej w celu doprowadzenia w wyniku użycia tego oznaczenia jako wyszukiwanego hasła („AdWord”) do automatycznego wyświetlenia reklamy produktów i usług identycznych lub podobnych do tych, dla których dany znak towarowy został zarejestrowany — Sytuacja, w której znak towarowy jest chroniony w pierwszym państwie członkowskim a wspomniane wyświetlenie reklamy działa wyłącznie w domenie pierwszego poziomu („top-level domain”) tej wyszukiwarki, która jest przeznaczona dla innego państwa członkowskiego, ale jednocześnie jest dostępna z pierwszego państwa członkowskiego i w języku tego pierwszego państwa — Kryteria dla określenia „miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę”

Sentencja

Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy

interpretować w ten sposób, że spór, którego przedmiotem jest naruszenie znaku towarowego zarejestrowanego w jednym państwie członkowskim przez fakt używania, przez reklamodawcę, słowa kluczowego identycznego z tym znakiem towarowym w witrynie internetowej wyszukiwarki operującej pod domeną krajową najwyższego poziomu innego państwa członkowskiego może być wytoczony przed sądami państwa członkowskiego, w którym znak towarowy jest zarejestrowany, bądź przed sądami państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę reklamodawca.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. — Tomra Systems ASA, Tomra Europe AS, Tomra Systems GmbH, Tomra Systems BV, Tomra Leergutsysteme GmbH, Tomra Systems AB, Tomra Butikkssystemer AS przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-549/10 P) (¹)

(*Odwołanie — Konkurencja — Pozycja dominująca — Nadużycie — Rynek urządzeń do zbierania zużytych opakowań po napojach — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 82 WE i art. 54 porozumienia EOG — Porozumienia w sprawie wyłączności, zobowiązania ilościowe i rabaty lojalnościowe*)

(2012/C 165/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tomra Systems ASA, Tomra Europe AS, Tomra Systems GmbH, Tomra Systems BV, Tomra Leergutsysteme GmbH, Tomra Systems AB, Tomra Butikkssystemer AS (przedstawiciele: O. W. Brouwer, advocaat, J. Midthjell, advokat, A.J. Ryan, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Gippini Fournier i N. Khan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 9 września 2010 r. wydanego w sprawie T-155/06 Tomra Systeme ASA i in. przeciwko Komisji Europejskiej, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 734 wersja ostateczna z dnia 29 marca 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 82 [WE] i art. 54 porozumienia EOG (sprawa COMP/E-1/38.113 — Prokent/Tomra), nakładając na skarżące w pierwszej instancji grzywnę w wysokości 24 mln EUR za wdrożenie z nadużyciem pozycji dominującej praktyk łączących w sobie porozumienia w sprawie wyłączności, zobowiązania ilościowe i rabaty lojalnościowe, mających na celu uniemożliwienie lub opóźnienie wejścia innych wytwórców na austriacki, niemiecki, niderlandzki, norweski i szwedzki rynek urządzeń do zbierania zużytych opakowań po napojach, a także, tytułem żądania ewentualnego, o uchylenie lub znaczne obniżenie tej grzywny.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Tomra Systems ASA, Tomra Europe AS, Tomra Systems GmbH, Tomra Systems BV, Tomra Leergutsysteme GmbH, Tomra Systems AB i Tomra Butikkssystemer AS zostają obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 63 z 26.2.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Belgia) — Pro-Braine ASBL i in. przeciwko Commune de Braine-le-Château

(Sprawa C-121/11) (¹)

(*Dyrektywa 1999/31/WE — Składowanie odpadów — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Decyzja dotycząca dalszego działania mającego zezwolenie składowiska odpadów przy braku oceny oddziaływania na środowisko naturalne — Pojęcie zezwolenia na inwestycję*)

(2012/C 165/10)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pro-Braine ASBL, Michel Bernard, Charlotte de Lantsheere

Strona pozwana: Commune de Braine-le-Château

przy udziale: Veolia es treatment SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Belgia) — Wykładnia art. 14 lit. b) dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, s. 1) oraz art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne 85/337/EWG (Dz.U. L 175, s. 40) — Decyzja dotycząca dalszego działania mającego zezwolenie składowiska odpadów przy braku oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne — Pojęcie zezwolenia na inwestycję — Zakres stosowania

Sentencja

Ostateczna decyzja zezwalająca na dalsze działanie istniejącego składowiska odpadów, wydana na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, opierając się na planie zagospodarowania, stanowi „zezwolenie na inwestycję” w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez

niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., tylko jeżeli decyzja ta zezwala na zmianę lub rozbudowę urządzenia lub wysypiska poprzez dokonanie robót lub interwencji zmieniających jego stan fizyczny, które mogą w sposób znacząco niekorzystny oddziaływać na środowisko naturalne w rozumieniu pkt 13 załącznika II do wspomnianej dyrektywy 85/337 i które tym samym stanowią „przedsięwzięcie” w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 152 z 21.5.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 19 kwietnia 2012 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-297/11) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2000/60/WE — Polityka wodna Unii — Plany gospodarowania wodami w dorzeczu — Publikacja — Informowanie społeczeństwa i konsultacje — Brak zgłoszenia do Komisji)

(2012/C 165/11)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Marghelis i I. Hadjiyiannis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: G. Karipsiadis, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 13 ust. 1, 2, 3 i 6, art. 14 ust. 1 lit. c) oraz art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, s. 1) — Plany gospodarowania wodami w dorzeczu — Publikacja — Informowanie społeczeństwa i konsultacje — Brak zgłoszenia do Komisji kopii planów gospodarowania

Sentencja

1) Nie opracowując do dnia 22 grudnia 2009 r. planów gospodarowania wodami w dorzeczu, zarówno w odniesieniu do obszarów dorzeczy leżących całkowicie na jej terytorium krajowym, jak i międzynarodowych obszarów dorzeczy) i nie przekazując Komisji Europejskiej do dnia 22 marca 2010 r. kopii tych planów, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 13 ust. 1-3 i 6 oraz art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, a ponadto, nie wszczynając do dnia 22 grudnia 2008 r. procedur dotyczących informowania społeczeństwa i konsultacji w przedmiocie planów gospodarowania

wodami w dorzeczu, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 14 ust. 1 lit. c) wspomnianej dyrektywy.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 238 z 13.8.2011.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Zakopanem (Polska) w dniu 23 stycznia 2012 r. — postępowanie karne przeciwko Wojciechowi Ziemiowskiemu i Andrzejowi Kozakowi

(Sprawa C-31/12)

(2012/C 165/12)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Rejonowy w Zakopanem

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Wojciech Ziemiowski, Andrzej Kozak

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis art. 1 ust. 11 Dyrektywy 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (¹) powinien być interpretowany w ten sposób, że do przepisów technicznych, których projekty powinny zostać przekazane Komisji, zgodnie z art. 8 ust. 1 wymienionej Dyrektywy, należy także przepis ustawowy, który definiuje pojęcia i zakazy ustawowe opisane i ujęte w art. 29 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.)

(¹) Dz.U. L 204, s. 37; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 020 P. 337 — 348

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 10 lutego 2012 r. — Slovenská sporiteľňa, a.s. przeciwko Protimonopolný úrad Slovenskej republiky

(Sprawa C-68/12)

(2012/C 165/13)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Slovenská sporiteľňa, a.s.

Strona pozwana: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 101 ust. 1 TFUE (dawny art. 81 ust. 1 WE) można interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż konkurent (przedsiębiorca) poszkodowany w wyniku porozumienia kartelowego innych konkurentów (przedsiębiorców) w chwili zawarcia porozumienia kartelowego działał na właściwym rynku nielegalnie ma znaczenie w świetle prawa?
- 2) Czy dla interpretacji art. 101 ust. 1 TFUE (dawny art. 81 ust. 1 WE) ma znaczenie w świetle prawa okoliczność, że w chwili zawarcia porozumienia kartelowego legalność działania wspomnianego konkurenta (przedsiębiorcy) nie została zakwestionowana przez właściwe organy kontrolne na terytorium Republiki Słowackiej?
- 3) Czy art. 101 ust. 1 TFUE (dawny art. 81 ust. 1 WE) można interpretować w ten sposób, że aby stwierdzić istnienie porozumienia ograniczającego konkurencję należy udowodnić osobiste zachowanie przedstawiciela statutowego lub osobistą zgodę, wyrażoną w formie upoważnienia udzielonego przez przedstawiciela statutowego przedsiębiorstwa, które brało udział/mogło brać udział w porozumieniu ograniczającym konkurencję, na zachowanie jego podwładnego, jeżeli przedsiębiorstwo nie zdystansowało się od zachowania podwładnego i jednocześnie porozumienie zostało również wykonane?
- 4) Czy art. 101 ust. 3 TFUE (dawny art. 81 ust. 3 WE) można interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie także do porozumienia zakazanego na mocy art. 101 ust. 1 TFUE (dawny art. 81 ust. 1 WE), które z samej natury wywołuje skutek w postaci wykluczenia z rynku indywidualnie określonego konkurenta (przedsiębiorcy), w odniesieniu do którego stwierdzono następnie, iż przeprowadzał transakcje w zagranicznej walucie na rynku płatności bezgotówkowych nie posiadając pozwolenia na taką działalność, wymaganego przez przepisy krajowe?

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 30 listopada 2011 r. w sprawie T-208/06 Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 10 lutego 2012 r. przez Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH

(Sprawa C-70/12 P)

(2012/C 165/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH (przedstawiciele: adwokaci F. Wijckmans i M. Visser)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału sprawiedliwości o:

- tytułem żądania głównego, uchylenie wyroku Sądu w zakresie, w jakim uznano w nim, że wnoszące odwołanie naruszyły art. 101 TFUE, ze względu na co nie stwierdzono nieważności art. 1 decyzji w odniesieniu do wnoszących odwołanie;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie wyroku Sądu w zakresie, w jakim, w wykonaniu nieograniczonego prawa do orzekania Sąd zmniejszył kwotę wyjściową grzywny jedynie o 10 % i nie stwierdził nieważności decyzji w zakresie, w jakim przy obliczaniu grzywny wzięto w niej pod uwagę zwyczaj ze względu na czas trwania naruszenia;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie wyroku Sądu w zakresie, w jakim nie stwierdzono w nim nieważności decyzji w części, w której ograniczono w niej do 25 % obniżkę kwoty podstawowej ze względu na zróżnicowane traktowanie, oraz ustalenie przez Trybunał, w ramach nieograniczonego prawa do orzekania, wyższego współczynnika procentowego, który należy uznać za odzwierciedlenie brak odpowiedzialności wnoszących odwołanie za uczestnictwo w kartelu w odniesieniu do mieszanek do formowania PMMA i wyrobów sanitarnych PMMA, gwarantując tym samym zgodność takiej obniżki z ogólną zasadą proporcjonalności;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 69 2 regulaminu Trybunału Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH wnoszą o uchylenie — w zakresie określonym odwołaniu — wyroku Sądu z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie T-208/06 Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH przeciwko Komisji Europejskiej. Wyrok Sądu dotyczy kartelu obejmującego szereg porozumień antykonkurencyjnych i uzgodnionych praktyk w sektorze metakrylanów [decyzja Komisji C(2006) 2098 wersja ostateczna z dnia 31 maja 2006 r. odnosząca się do postępowania na podstawie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.645 — Metakrylany)]. W wyroku tym uznano, że Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH naruszyły art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG, uczestnicząc w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk związanych z twardeymi płytami z polimetylometakrylanu, oraz że spółki te ponoszą odpowiedzialność za ich udział w kartelu w okresie od kwietnia 1998 r. do końca października 1998 r. oraz od dnia 24 lutego 2000 r. do dnia 21 sierpnia 2000 r.

W uzasadnieniu odwołania Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH podnoszą trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie podnoszą zasadniczo, że Sąd błędnie zastosował prawo Unii Europejskiej, uznając, że popełniono naruszenie art. 101 TFUE, lub naruszył prawo w zakresie wykładni art. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾. Zgodnie ze stanowiskiem Komisji i Sądu naruszenie art. 101 TFUE zostało udowodnione w wymagany prawem sposób na podstawie oceny prawnej obejmującej: i) dowód obecności wnoszących odwołanie na czterech spotkaniach oraz ii) brak dowodu na to, że wnoszące odwołanie publicznie zdystansowały się od ustaleń z tych spotkań. Postępując w ten sposób Komisja i Sąd nie wzięły pod uwagę obiektywnych i niekwestionowanych okoliczności, świadczących o tym, że rzeczona ocena prawna była niewłaściwa, a w każdym razie niewystarczająca do ustalenia, że wnoszące odwołanie naruszyły art. 101 TFUE. W rezultacie, polegając na tej ocenie, Komisja i Sąd naruszyły art. 2 rozporządzenia nr 1/2003 oraz nie udowodniły w wymagany prawem sposób naruszenia art. 101 TFUE.

Zarzut drugi składa się z dwóch części. W części pierwszej zarzutu drugiego wnoszące odwołanie podnoszą posiłkowo, że Sąd naruszył prawo w ten sposób, że nie poszanował ogólnej zasady domniemania niewinności przy korygowaniu dokonanej przez Komisję oceny czasu trwania zarzucanego naruszenia. W świetle ogólnego domniemania niewinności Sąd nie był uprawniony do rozciągnięcia pierwszego okresu domniemanego uczestnictwa poza datę drugiego spotkania. W drugiej części zarzutu drugiego podniesiono posiłkowo, że decyzja Sądu o wykonaniu nieograniczonego prawa orzekania poprzez zwiększenie kwoty wyjściowej o 10 % stanowi naruszenie prawa, gdyż decyzja taka narusza ogólne zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania. W kontekście obydwu części zarzutu drugiego Sąd naruszył art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.

W zarzucie trzecim podniesiono posiłkowo, że Sąd naruszył prawo, utrzymując w mocy wynoszącą 25 % obniżkę kwoty podstawowej, zamiast przyznania większej obniżki. Postępując w ten sposób Sąd naruszył art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 oraz ogólną zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-62/09 Bernhard Rintisch przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 5 marca 2012 r. przez Bernharda Rintischa

(Sprawa C-120/12 P)

(2012/C 165/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bernhard Rintisch (przedstawiciel: A. Dreyer, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Bariatix Europe Inc., SAS

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności orzeczenia siódmej izby Sądu (Sądu Pierwszej Instancji) z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-62/09;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok należy uchylić na tej podstawie, że Sąd naruszył art. 74 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94⁽¹⁾ [obecnie art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽²⁾], oraz ze względu na nadużycie uprawnień. Według wnoszącego odwołanie Sąd dokonał błędnej wykładni art. 74 ust. 2 rozporządzenia (WE)

nr 40/94, stwierdzając, że Izba Odwoławcza słusznie nie wzięła pod uwagę dokumentów i dowodów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie. Sąd błędnie orzekł, że Izba Odwoławcza zgodnie z prawem odmówiła skorzystania ze swobodnego uznania, sprzeciwiając się wzięciu pod uwagę wspomnianych dokumentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-109/09 Bernhard Rintisch przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 5 marca 2012 r. przez Bernharda Rintischa

(Sprawa C-121/12 P)

(2012/C 165/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bernhard Rintisch (przedstawiciel: A. Dreyer, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Valfleuri Pâtes alimentaires SA

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności orzeczenia siódmej izby Sądu (Sądu Pierwszej Instancji) z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-109/09;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok należy uchylić na tej podstawie, że Sąd naruszył art. 74 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ [obecnie art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽²⁾], oraz ze względu na nadużycie uprawnień. Według wnoszącego odwołanie Sąd dokonał błędnej wykładni art. 74 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94, stwierdzając, że Izba Odwoławcza słusznie nie wzięła pod uwagę dokumentów i dowodów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie. Sąd błędnie orzekł, że Izba Odwo-

ławcza zgodnie z prawem odmówiła skorzystania ze swobodnego uznania, sprzeciwiając się wzięciu pod uwagę wspomnianych dokumentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-152/09 Bernhard Rintisch przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 5 marca 2012 r. przez Bernharda Rintischa

(Sprawa C-122/12 P)

(2012/C 165/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bernhard Rintisch (przedstawiciel: A. Dreyer, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Valfleuri Pâtes alimentaires SA

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności orzeczenia siódmej izby Sądu (Sądu Pierwszej Instancji) z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-152/09;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok należy uchylić na tej podstawie, że Sąd naruszył art. 74 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ [obecnie art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽²⁾], oraz ze względu na nadużycie uprawnień. Według wnoszącego odwołanie Sąd dokonał błędnej wykładni art. 74 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94, stwierdzając, że Izba Odwoławcza słusznie nie wzięła pod uwagę dokumentów i dowodów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie. Sąd błędnie orzekł, że Izba Odwoławcza zgodnie z prawem odmówiła skorzystania ze swobodnego uznania, sprzeciwiając się wzięciu pod uwagę wspomnianych dokumentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 9 marca 2012 r. — Google Spain, S.L., Google, Inc. przeciwko Agencia de Protección de Datos (AEPD), Mario Costeja González

(Sprawa C-131/12)

(2012/C 165/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Nacional

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Google Spain, S.L., Google, Inc.

Strona pozwana: Agencia de Protección de Datos (AEPD), Mario Costeja González

Pytania prejudycjalne

1) Co się tyczy terytorialnego zakresu stosowania dyrektywy 95/46/WE i w konsekwencji hiszpańskiego ustawodawstwa ochrony danych osobowych:

1.1. Czy należy uznać, iż ma miejsce „działalność gospodarcza” w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 95/46/WE (1), gdy zachodzi jeden lub kilka z następujących przypadków:

— gdy przedsiębiorstwo będące dostawcą wyszukiwania ustanawia w danym państwie członkowskim biuro lub oddział, których celem jest promocja i sprzedaż powierzchni reklamowych w wyszukiwarce, której działalność jest skierowana do osób zamieszkujących to państwo,

lub

— gdy spółka dominująca wyznacza oddział znajdujący się w tym państwie członkowskim jako swojego przedstawiciela i jednocześnie jako administratora danych odpowiedzialnego za przetwarzanie dwóch określonych zbiorów, które wykazują związek z danymi klientów, którzy zamówili usługi reklamowe w rzeczonym przedsiębiorstwie,

lub

— gdy biuro lub oddział ustanowione w danym państwie członkowskim przekazują swojej spółce dominującej znajdującej się poza Unią Europejską, wnioski i żądania kierowane do niej zarówno przez osoby, których dane dotyczą, jak i przez właściwe organy w związku z przestrzeganiem prawa do ochrony danych osobowych, nawet jeśli taka współpraca jest dobrowolna?

1.2. Czy art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 95/46/WE należy interpretować w ten sposób, że „wykorzyst[anie]

środk[ów] znajdując[y]ch się na terytorium wymienionego państwa członkowskiego” następuje w sytuacji, gdy wyszukiwarka korzysta z robotów internetowych lub tzw. „pająków”, by zlokalizować i zindeksować treści stron internetowych umieszczonych na serwerach znajdujących w tym państwie członkowskim,

lub

gdy wyszukiwarka posługuje się nazwą domeny przypisaną do danego państwa członkowskiego i porządkuje wyszukiwanie i wyniki z uwzględnieniem języka tego państwa członkowskiego?

1.3. Czy można uznać za wykorzystanie środków w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 95/46/WE czasowe przechowywanie informacji zindeksowanych przez wyszukiwarki internetowe? Jeżeli odpowiedź na to ostatnie pytanie będzie twierdząca, czy można uznać, iż ten łącznik występuje, gdy przedsiębiorstwo odmawia wskazania miejsca przechowywania tych indeksów, powołując się na względy konkurencyjne?

1.4. Niezależnie od odpowiedzi na wcześniejsze pytania i w szczególności w przypadku, gdyby Trybunał Sprawiedliwości Unii uznał, że nie występują łączniki przewidziane w art. 4 dyrektywy:

Czy należy stosować dyrektywę 95/46/WE w sprawie ochrony danych, z uwzględnieniem art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym państwie członkowskim, w którym mieści się punkt ciężkości konfliktu, tak, by umożliwić bardziej skuteczną ochronę praw obywateli Unii Europejskiej?

2) Co się tyczy działalności wyszukiwarek internetowych jako dostawców treści w odniesieniu do dyrektywy 95/46/WE w sprawie ochrony danych:

2.1. W związku z działalnością wyszukiwarki przedsiębiorstwa „Google” w Internecie jako dostawcy treści, która to działalność polega na zlokalizowaniu informacji opublikowanych lub zamieszczonych w sieci przez osoby trzecie, indeksowaniu ich w sposób automatyczny, czasowym przechowywaniu takich informacji i wreszcie ich udostępnianiu internautom w sposób uporządkowany zgodnie z określonymi preferencjami, w sytuacji gdy takie informacje zawierają dane osobowe osób trzecich:

Czy należy uznać opisaną powyżej działalność za „przetwarzanie danych” w rozumieniu definicji zawartej w 2 lit. b) dyrektywy 95/46/WE?

2.2. W przypadku gdy odpowiedź na powyższe pytanie będzie twierdząca i w związku z taką działalnością jak opisana powyżej: Czy należy interpretować art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE, w ten sposób, że przedsiębiorstwo, które zarządza wyszukiwarką „Google” jest „administratorem danych” osobowych zawartych na stronach internetowych indeksowanych przez tę wyszukiwarkę?

- 2.3. W przypadku gdy odpowiedź na powyższe pytanie będzie twierdząca: Czy krajowy organ ochrony danych (w tym przypadku Agencia Española de Protección de Datos), strzegąc praw zawartych w art. 12 lit. b) i art. 14 lit. a) dyrektywy 95/46/WE, może zażądać bezpośrednio od przedsiębiorstwa „Google”, prowadzącego wyszukiwarkę internetową, usunięcia ze jego indeksów informacji opublikowanych przez osoby trzecie, bez uprzedniego lub jednoczesnego zwrócenia się z takim żądaniem do podmiotu będącego właścicielem strony internetowej, na której zamieszczona została ta informacja?
- 2.4. W przypadku gdy odpowiedź na to ostatnie pytanie będzie twierdząca: Czy odpowiedzialność podmiotów prowadzących wyszukiwarki internetowe za przestrzeganie tych praw jest wyłączona w sytuacji gdy informacja zawierająca dane osobowe została opublikowana zgodnie z prawem przez osoby trzecie i nadal znajduje się na źródłowej stronie internetowej?
- 3) Co się tyczy zakresu prawa do unieważnienia lub sprzeciwu w kontekście »prawa do bycia zapomnianym«, pojawia się następujące pytanie:
- 3.1. Czy należy interpretować prawo do usunięcia i zablokowania danych ustanowione w art. 12 lit. b) oraz prawo sprzeciwu wynikające z art. 14 lit. a) dyrektywy 95/46/WE jako obejmujące prawo zainteresowanego do zwracania się do wyszukiwarek w celu uniemożliwienia indeksowania dotyczącej go informacji, opublikowanej na stronach internetowych osób trzecich, a takie żądania byłyby podyktowane wolą zainteresowanego, by te informacje nie były dostępne dla internautów, gdyż uważa, że mogą mu zaszkodzić lub też życzy sobie »być zapomnianym«, nawet jeśli dotyczy to informacji opublikowanych zgodnie z prawem przez osoby trzecie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 19 marca 2012 r. — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Peterowi Breyowi

(Sprawa C-140/12)

(2012/C 165/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pensionsversicherungsanstalt

Strona pozwana: Peter Brey

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dodatek wyrównawczy należy uznać za świadczenie z „systemu pomocy społecznej” w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158. s. 77)

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-143/12)

(2012/C 165/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms i S. Petrova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez niewydanie pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8, brak ponownego zbadania i brak, w razie potrzeby, aktualizacji istniejących pozwoleń oraz poprzez niedopilnowanie, aby wszystkie istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 3, 7, 9, 10 i 13, a także w art. 14 pkt a) i b) oraz art. 15 ust. 2 dyrektywy IPPC, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2008/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (dyrektywy IPPC) ⁽¹⁾;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy IPPC państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zagwarantowania, że właściwe organy dopilnują, przez pozwolenia, zgodnie z art. 6 i 8 lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie oraz, jeśli to konieczne, przez uaktualnienie warunków, aby istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2, nie później niż do dnia 30 października 2007 r.

W dniu 3 listopada 2009 r. Komisja wysłała wezwanie do usunięcia uchybienia, uznając, że skarżąca umożliwiła działanie znacznej liczby istniejących instalacji (1 647 instalacji), które nie posiadały pozwoleń spełniającego wymogi art. 5 ust. 1 dyrektywy IPPC. W chwili wysłania uzasadnionej opinii 784 istniejące instalacje w dalszym ciągu nie posiadały pozwoleń zgodnego z art. 5 ust. 1 dyrektywy.

Chociaż od tamtego czasu sytuacja uległa poprawie, w chwili złożenia niniejszej skargi cztery istniejące instalacje były nadal eksploatowane w Republice Francuskiej bez pozwolenia zgodnego z dyrektywą.

Wobec tego Komisja uważa, że Republika Francuska nie zaprzestała jeszcze naruszenia art. 5 ust. 1 dyrektywy IPPC.

(¹) Dz.U. L 24, s. 8.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 19 stycznia 2012 r. w sprawie T-71/10 Xeda International SA i Pace International LLC przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 marca 2012 r. przez Xeda International SA i Pace International LLC

(Sprawa C-149/12 P)

(2012/C 165/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Xeda International SA, Pace International LLC (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem, C. Mereu)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-71/10; oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej niewłączenia difenylaminy („DPA”) do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG (¹) oraz stanowiącej, że państwa członkowskie muszą cofnąć zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające DPA do dnia 30 maja 2010 r.; lub
- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez wnoszące odwołanie; oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania (w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Sądem).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie twierdzą, że oddalając ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej niewłączenia difenylaminy do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz stanowiącej, że państwa członkowskie muszą cofnąć zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające DPA do dnia 30 maja 2010 r., Sąd naruszył prawo Unii. W szczególności wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd popełnił szereg błędów w zakresie interpretacji okoliczności faktycznych i uregulowań prawnych mających zastosowanie do sytuacji wnoszących odwołanie. Skutkowało to szeregiem naruszeń prawa, a w szczególności:

- uznaniem, że obawa o ewentualne powstawanie nitrozamin nie była główną przesłanką podjęcia decyzji przez Komisję, mimo że rozumowanie przedstawione przed Sąd przemawia za zajęciem przeciwnego stanowiska;
- pomieszczeniem dwóch etapów procesu oceny DPA przewidzianego w rozporządzeniu nr 1490/2002 (²), zmienionym rozporządzeniem 1095/2007 (³), co doprowadziło Sąd do błędnego wniosku, że prawo wnoszących odwołanie do obrony nie zostało naruszone;
- uznaniem, że kwestia możliwości powstawania nitrozamin została podniesiona w czerwcu 2008 r., a nie w styczniu 2008 r., jak jasno wynika z przedstawionych dowodów z dokumentów, co oznacza, że wadliwa jest decyzja Sądu, że opóźnienie procedury spowodowane przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności wcale nie pozbawiło wnoszących odwołanie prawa do cofnięcia ich poparcia dla włączenia DPA do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG.

Z powyższych względów wnoszące odwołanie podnoszą, że wyrok Sądu w sprawie T-71/10 winien zostać uchylony oraz że należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji dotyczącej niewłączenia difenylaminy do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz stanowiącej, że państwa członkowskie muszą cofnąć zezwolenia na środki ochrony roślin zawierające DPA do dnia 30 maja 2010 r.

(¹) Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1)

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1490/2002 z dnia 14 sierpnia 2002 r. ustanawiające dalsze szczegółowe zasady realizacji trzeciego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 451/2000 (Dz.U. L 224, s. 23)

(³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1095/2007 z dnia 20 września 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1490/2002 ustanawiające dodatkowe szczegółowe zasady realizacji trzeciego etapu programu prac określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz rozporządzenie (WE) nr 2229/2004 ustanawiające dodatkowe szczegółowe zasady wdrażania czwartego etapu programu pracy określonego w art. 8 ust. 2 dyrektywy Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 246, s. 19)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 30 marca 2012 r. — Sani Treyd EOOD przeciwko Direktor na Direksia „Obzhaltvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

(Sprawa C-153/12)

(2012/C 165/22)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad — Varna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sani Treyd EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direksia „Obzhaltvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego w rozumieniu art. 62 pkt 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on również przypadki transakcji wolnych od podatku, włącznie z transakcjami dokonywanymi przez osobę, która nie ma statusu podatnika w rozumieniu tytułu III i osoby zobowiązanej do zapłaty podatku w rozumieniu tytułu XI rozdziału 1 sekcji 1 dyrektywy 2006/112?
- 2) Czy art. 62 i 63 dyrektywy 2006/112 sprzeciwiają się przepisowi krajowemu, wedle którego zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego następuje w chwili dokonania transakcji wolnej od podatku, miast w chwili, w której spełniony zostaje warunek opodatkowania transakcji?
- 3) Czy art. 63 dyrektywy 2006/112 sprzeciwia się przepisowi krajowemu i praktyce krajowej, wedle których zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego w odniesieniu do dostawy części budynku nie następuje w chwili przeniesienia własności, lecz wcześniej, a mianowicie w chwili spełnienia uzgodnionego świadczenia wzajemnego, stanowiącego transakcję wolną od podatku dokonywaną przez osobę niemającą statusu podatnika, ani osoby zobowiązanej do zapłaty podatku?
- 4) Czy art. 65 dyrektywy 2006/112 sprzeciwia się przepisowi krajowemu, zgodnie z którym wystąpienie wymagalności podatku jest związane z zapłatą, określaną w całości lub w części w towarach lub w usługach?

- 5) Czy art. 73 i art. 80 dyrektywy 2006/112 sprzeciwia się przepisowi krajowemu, zgodnie z którym wówczas, gdy wynagrodzenie za transakcję jest w całości lub w części określane w towarach lub usługach, podstawę opodatkowania dla owej transakcji stanowi w każdym przypadku jej wartość wolnorynkowa?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Administrativo per il Lazio (Włochy) w dniu 2 kwietnia 2012 r. — Società Airport Shuttle Express scrl i Giovanni Panarisi przeciwko Comune di Grottaferrata

(Sprawa C-162/12)

(2012/C 165/23)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Administrativo del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Società Airport Shuttle Express scrl, Giovanni Panarisi

Strona pozwana: Comune di Grottaferrata

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 TFUE, art. 3 traktatu UE, art. 3, 4, 5 i 6 traktatu UE, art. 101 i 102 TFUE oraz rozporządzenie EWG nr 2454/1992 ⁽¹⁾ i rozporządzenie WE nr 12/1998 ⁽²⁾ stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 3 ust. 3 i art. 11 ustawy nr 21 z 1992 r. w zakresie, w jakim stanowią, odpowiednio, że „3. Siedziba przewoźnika i garaż muszą znajdować się wyłącznie na terenie gminy, która wydała zezwolenie,” i że „[...] Zamówienia przewozu w ramach usługi najmu z kierowcą składa się w garażach. Rozpoczęcie i zakończenie każdej pojedynczej usługi najmu z kierowcą muszą nastąpić w garażu znajdującym się w gminie, która wydała zezwolenie, z uwzględnieniem powrotu do tego garażu, natomiast odbiór i dostarczenie użytkownika do punktu docelowego mogą nastąpić również na terenie innych gmin. [...]”?
- 2) Czy art. 49 TFUE, art. 3 traktatu UE, art. 3, 4, 5 i 6 traktatu UE, art. 101 i 102 TFUE oraz rozporządzenie EWG nr 2454/1992 i rozporządzenie WE nr 12/1998 stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 5 i 10 ustawy regionalnej Lazio nr 58 z dnia 26 października 1993 r. w zakresie, w jakim stanowią, odpowiednio, że „[...] Odbiór użytkownika lub rozpoczęcie usługi następują na terenie gminy, która wydała

zezwolenie,” i że „[...] odbiór użytkownika i rozpoczęcie usługi następują wyłącznie na terenie gminy, która wydała licencję lub zezwolenie, i są wykonywane w kierunku jakiegokolwiek punktu docelowego, uprzednio zaakceptowanego przez kierowcę w wypadku punktu docelowego położonego poza terenem gminy. [...]”?

⁽¹⁾ Dz.U. L 251, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1998, L 4, s. 10

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Administrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 2 kwietnia 2012 r. — Società Cooperativa Autoneggio Piccola arl i Gianpaolo Vivani przeciwko Comune di Grottaferrata

(Sprawa C-163/12)

(2012/C 165/24)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Administrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Società Cooperativa Autoneggio Piccola arl, Gianpaolo Vivani

Strona pozwana: Comune di Grottaferrata

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 TFUE, art. 3 traktatu UE, art. 3, 4, 5 i 6 traktatu UE, art. 101 i 102 TFUE oraz rozporządzenie EWG nr 2454/1992 ⁽¹⁾ i rozporządzenie WE nr 12/1998 ⁽²⁾ stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 3 ust. 3 i art. 11 ustawy nr 21 z 1992 r. w zakresie, w jakim stanowią, odpowiednio, że „3. Siedziba przewoźnika i garaż muszą znajdować się wyłącznie na terenie gminy, która wydała zezwolenie,” i że „[...] Zamówienia przewozu w ramach usługi najmu z kierowcą składa się w garażach. Rozpoczęcie i zakończenie każdej pojedynczej usługi najmu z kierowcą muszą nastąpić w garażu znajdującym się w gminie, która wydała zezwolenie, z uwzględnieniem powrotu do tego garażu, natomiast odbiór i dostarczenie użytkownika do punktu docelowego mogą nastąpić również na terenie innych gmin. [...]”?
- 2) Czy art. 49 TFUE, art. 3 traktatu UE, art. 3, 4, 5 i 6 traktatu UE, art. 101 i 102 TFUE oraz rozporządzenie EWG nr 2454/1992 i rozporządzenie WE nr 12/1998 stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 5 i 10 ustawy regionalnej Lazio nr 58 z dnia 26 października 1993 r. w zakresie, w jakim stanowią, odpowiednio, że „[...] Odbiór użytkownika lub rozpoczęcie usługi następują na terenie gminy, która wydała zezwolenie,” i że „[...] odbiór użytkownika i rozpoczęcie usługi następują wyłącznie na terenie gminy, która wydała licencję lub zezwolenie, i są wykonywane w kierunku jakiegokolwiek punktu docelowego, uprzednio zaakceptowanego przez kierowcę w wypadku punktu docelowego położonego poza terenem gminy. [...]”?

⁽¹⁾ Dz.U. L 251, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1998, L 4, s. 10

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 25 kwietnia 2012 r. — Movimondo Onlus przeciwko Komisji(Sprawa T-329/05) ⁽¹⁾*(Klauzula arbitrażowa — Umowa ramowa o partnerstwie między ECHO a organizacjami humanitarnymi — Umowy o dotacje — Zawieszenie płatności)*

(2012/C 165/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Movimondo Onlus — Organizzazione non governativa di cooperazione e solidarietà internazionale (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: początkowo P. Vitali, G. Verusio, G.M. Roberti i A. Franchi, następnie P. Vitali, G. Verusio i A. Franchi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Wilderspin i F. Moro, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferro)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego, na podstawie art. 238 WE, zapłata kwot z tytułu umów o dotacje oraz tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności dwóch pism Komisji z dnia 17 czerwca i 27 lipca 2005 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Movimondo Onlus — Organizzazione non governativa di cooperazione e solidarietà internazionale zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 257 z 15.10.2005.

Wyrok Sądu z dnia 24 kwietnia 2012 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji(Sprawa T-554/08) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa — Świadczenie usług doradztwa biznesowego, technicznego i związanego z projektami w dziedzinie stosowania aplikacji komputerowych Unii Europejskiej w obszarach ceł, akcyzy i podatków — Odrzucenie oferty uczestnika przetargu — Udzielenie zamówienia innemu uczestnikowi przetargu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Niedopuszczalność — Skarga o odszkodowanie — Kryteria wyboru usługodawców i przyznawania zamówień — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie)

(2012/C 165/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci N. Korogiannakis, P. Katsimani i M. Dermizakis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo N. Bambara i E. Manhaeve, a następnie E. Manhaeve, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata C. Erkelens)

Przedmiot

Po pierwsze, podniesione na podstawie art. 225 WE i 230 WE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 26 września 2008 r. odrzucającej ofertę złożoną przez konsorcjum utworzone przez skarżącą i inne spółki w ramach procedury przetargowej TAXUD/2007/AO-005 dotyczącej świadczenia usług doradztwa biznesowego, technicznego i związanego z projektami w dziedzinie stosowania wspólnotowych aplikacji komputerowych w obszarach ceł, akcyzy i podatków (TIMEA), jak również wszystkich późniejszych decyzji, w tym decyzji w przedmiocie udzielenia zamówienia publicznego innemu oferentowi oraz, po drugie, podniesione na podstawie art. 225 WE, 235 WE i 288 WE żądanie zasądzenia odszkodowania.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2012 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji(Sprawa T-49/09) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Świadczenie usług w zakresie utrzymania i rozwoju systemów informatycznych Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Regionalnej — Odrzucenie oferty złożonej przez uczestnika przetargu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Równość traktowania — Obowiązek uzasadnienia — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych — Oczywisty błąd w ocenie — Odpowiedzialność pozaumowna)

(2012/C 165/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci N. Korogiannakis i P. Katsimani)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo N. Bambara i E. Manhaeve, a następnie E. Manhaeve, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów P. Wytincka i B. Hoorelbekego)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 30 października 2008 r. o odrzuceniu oferty złożonej przez skarżącą w procedurze przetargowej REGIO-A4-2008-01, której przedmiotem były utrzymanie i rozwój systemu informatycznego dla Dyrekcji Generalnej „Polityka Regionalna” (Dz.U. 2008/S 117-155067), a także decyzji o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi, a po drugie, żądanie zasądzenia odszkodowania wraz z odsetkami.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE* zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Wyrok Sądu z dnia 19 kwietnia 2012 r. — Würth i Fasteners (Shenyang) przeciwko Radzie

(Sprawa T-162/09) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2012/C 165/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Adolf Würth GmbH & Co. KG (Künzelsau, Niemcy) oraz Arnold Fasteners (Shenyang) Co. Ltd (Shenyang, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci M. Karl i M. Mayer)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo adwokaci J.-P. Hix, pełnomocnik, wspierany przez G. Berrischa i G. Wolfa, następnie J.-P. Hix i B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani przez G. Berrischa)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. van Vliet i B. Martenczuk, pełnomocnik) oraz European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo J. Bourgeois, Y. van Gerven i E. Waktare, następnie adwokat J. Bourgeois)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 29, s. 17)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) *Adolf Würth GmbH & Co. KG* i *Arnold Fasteners (Shenyang) Co. Ltd* pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej oraz przez *European Industrial Fasteners Institute AISBL*.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 2012 r. — De Nicola przeciwko EBI

(Sprawa T-37/10 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Awans — Postępowanie w sprawie oceny i awansu za 2006 r. — Decyzja komisji odwoławczej — Zakres kontroli — Ubezpieczenie zdrowotne — Odmowa pokrycia kosztów leczenia — Żądanie odszkodowawcze)

(2012/C 165/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) (przedstawiciele: G. Nuvoli i F. Martin, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferrè)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie F-55/08 De Nicola przeciwko EBI, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze.

Sentencja

- 1) Wyrok Sadu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie F-55/08 De Nicola przeciwko EBI, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, zostaje uchylony w zakresie, w jakim oddalono w nim po pierwsze, sformułowane przez Carla De Nicolę żądania stwierdzenia nieważności decyzji komisji odwoławczej Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), po drugie, jego żądania stwierdzenia nieważności decyzji odmownej w sprawie awansu w 2006 r., jak również wszystkich aktów z nią powiązanych, po niej następujących i ją poprzedzających oraz po trzecie, żądania stwierdzenia odpowiedzialności EBI w kwestii mobbingu, jaki jakoby stosowano względem niego i żądania mające na celu uzyskanie naprawienia podnoszonej przez niego z tego tytułu szkody.
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.

- 3) Sprawa zostaje przekazana do Sądu do spraw Służby Publicznej do ponownego rozpoznania.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Sądu z dnia 24 kwietnia 2012 r. — Samskip Multimodal Container Logistics przeciwko Komisji

(Sprawa T-166/10) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja w sprawie udzielenia wspólnotowej pomocy finansowej w celu poprawy działania systemu transportu towarowego na środowisko — Program Marco Polo II — Rozwiązanie umowy o udzieleniu dotacji i ostateczne odstąpienie od projektu — Utrata interesu prawnego — Umorzenie postępowania)

(2012/C 165/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Samskip Multimodal Container Logistics BV (s-Gravenzande, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci K. Platteau, Y. Maasdam i P. Broers)

Strona pozwana: Komisja Europejska (K. Simonsson, pełnomocnik wspierany przez adwokatów J. Graystona i P. Gjørtlera)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 580 z dnia 27 stycznia 2010 r. w sprawie pomocy finansowej na rzecz projektów działań złożonych w 2009 r. w ramach procedury selekcji programu Unii Europejskiej „w celu poprawy działania systemu transportu towarowego na środowisko” (program Marco Polo II), w zakresie w jakim w decyzji tej wybrano wnioski TREN/B4/SUB/01-2009 MP-II/6 dotyczący projektu G2G@2XL do zapewnienia finansowania w kwocie wynoszącej 2 190 539 EUR.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa cztery piąte kosztów poniesionych przez Samskip Multimodal Container Logistics BV i cztery piąte kosztów własnych.
- 3) Samskip Multimodal Container Logistics pokrywa jedną piątą kosztów poniesionych przez Komisję i jedną piątą kosztów własnych.

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Wyrok Sądu z dnia 25 kwietnia 2012 r. — Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie

(Sprawa T-509/10) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające powzięte wobec Islamskiej Republiki Iranu w celu niedopuszczenia do rozprzestrzeniania broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Właściwość Rady — Nadużycie władzy — Wejście w życie — Brak mocy wstecznej — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Naruszenie prawa — Pojęcie wsparcia przy rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Błąd w ocenie)

(2012/C 165/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci F. Esclatine i S. Perrotet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i R. Liudvinaviciute-Cordeiro, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Konstantinidis i É. Cujo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 195, s. 25) oraz decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413 (Dz.U. L 218, s. 81) i rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej.

Sentencja

- 1) Sąd nie jest właściwy do orzeczenia w przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego.
- 2) Stwierdza się nieważność:

— decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB;

- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 668/2010 z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu;
- decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413;
- rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007,

w zakresie, w jakim dotyczą one Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran.

- 3) Skutki decyzji 2010/413 w brzmieniu zmienionym decyzją 2010/644 zostają utrzymane w mocy wobec Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran od chwili wejścia tej decyzji w życie dwudziestego dnia po jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej do czasu, gdy stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 961/2010 stanie się skuteczne.
- 4) Rada Unii Europejskiej pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran.
- 5) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 346 z 18.12.2010

Wyrok Sądu z dnia 25 kwietnia 2012 r. — Brainlab przeciwko OHIM (BrainLAB)

(Sprawa T-326/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Słowny wspólnotowy znak towarowy BrainLAB — Brak wniosku o przedłużenie rejestracji znaku towarowego — Wykreślenie znaku towarowego po wygaśnięciu prawa z rejestracji — Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego — Artykuł 81 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2012/C 165/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brainlab AG (Feldkirchen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Bauer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: R. Manea, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 kwietnia 2011 r. (sprawa R 1596/2010-4), dotyczącą przedstawionych przez stronę skarżącą wniosków o przywrócenie stanu poprzedniego i o przedłużenie rejestracji znaku towarowego BrainLAB.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 15 kwietnia 2011 r. (sprawa R 1596/2010-4).
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Wyrok Sądu z dnia 24 kwietnia 2012 r. — Leifheit przeciwko OHIM (EcoPerfect)

(Sprawa T-328/11.) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego EcoPerfect — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2012/C 165/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Leifheit AG (Nassau, Niemcy) (przedstawiciel: G. Hasselblatt, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: K. Klüpfel, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 marca 2011 r. (sprawa R 1658/2010-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego EcoPerfect jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Leifheit AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2012 r. — AX przeciwko Radzie

(Sprawa T-196/11)

(2012/C 165/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AX (Połock, Białoruś) (przedstawiciel: M. Michaluskas, avocat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/69/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany decyzji Rady 2010/639/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym urzędnikom z Białorusi — w zakresie dotyczącym skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 84/2011 z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi — w zakresie dotyczącym skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2011/174/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie wykonania decyzji 2010/639/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi — w zakresie dotyczącym skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 271/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko prezydentowi Aleksandrowi Łukaszence i niektórym urzędnikom z Białorusi — w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy oparty na niedostatecznym uzasadnieniu zaskarżonych aktów oraz naruszeniu przysługujących skarżącemu praw do obrony w ten sposób, że zaskarżone akty nie pozwalają skarżącemu podważyć ich legalności przed Sądem, a Sądowi — dokonać kontroli ich legalności.
- 2) Zarzut drugi oparty na błędzie w ocenie popełnionym w ten sposób, że zaskarżone akty w rzeczywistości nie są w żaden sposób uzasadnione.
- 3) Zarzut trzeci oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności, w szczególności co się tyczy ograniczenia wjazdu i przejazdu przez terytorium Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2012 r. — Biał — Portela przeciwko OHIM — Probiotical (PROBIAL)

(Sprawa T-113/12)

(2012/C 165/35)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Biał — Portela & Ca, SA (São Mamede do Coronado, Portugalia) (przedstawiciele: B. Braga da Cruz i J. Pimenta, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Probiotical SpA (Novara, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie R 1925/2010-4;
- nakazanie pozwanej dokonania odmowy rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 2408128 „PROBIAL”; oraz
- obciążenie Probiotical SpA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Probiotical SpA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „PROBIAL” w kolorze ciemnoniebieskim i jasnoniebieskim dla towarów należących do klas 1, 5 i 31 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 2408128

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny portugalski znak towarowy „Biał”, zarejestrowany pod nr 155284 dla towarów należących do klasy 5; znak towarowy „Biał”, jest powszechnie znanym w Portugalii znakiem towarowym; wspólnotowy znak towarowy „Biał” w kolorach czarnym i białym, zarejestrowany pod nr 1400183 dla towarów i usług należących do klas 3, 5 i 42; graficzny hiszpański znak towarowy „Biał” w kolorach czarnym i białym, zarejestrowany pod nr 2026481 dla usług należących do klasy 35; międzynarodowy znak towarowy w standardowych literach „Biał”, zarejestrowany pod nr 490635 dla towarów z klasy 5; oznaczenie graficzne „Biał” zarejestrowane pod nr 868 jako emblemat zakładu; słowo „Biał” zarejestrowane pod nr 35157 jako nazwa zakładu; logotyp oznaczenia graficznego „Biał” zarejestrowanego pod nr 951.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ze względu na błędną ocenę Izby Odwoławczej, że rozpatrywane znaki towarowe nie są łudząco podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2012 r. — Bode Chemie przeciwko OHIM — Laros (sterilina)

(Sprawa T-114/12)

(2012/C 165/36)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bode Chemie GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: N. Aicher, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Laros Srl (Cremona, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 16 stycznia 2012 r. w sprawie R 2423/2010-4; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Laros Srl

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy w kolorach białym i czerwonym, zawierający elementy słowne „sterilina”, dla towarów należących do klas 3 i 5 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8120032.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowy znak towarowy „STERILLIUM” zarejestrowany pod nr. 221168 dla towarów należących do klasy 5; graficzny wspólnotowy znak towarowy w kolorach niebieskim i białym „BODE Sterillium” zarejestrowany pod nr. 6262257 dla produktów należących do klasy 5.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim, przeciwnie do opinii Izby

Odwoławczej, całościowa ocena mających znaczenie kryteriów identyczności lub podobieństwa towarów, podobieństwa oznaczeń oraz charakteru odróżniającego znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie, doprowadziła do stwierdzenia istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia odbiorców w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2012 r. — USFSPEI i Loescher przeciwko Radzie

(Sprawa T-119/12)

(2012/C 165/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union syndicale fédérale des services publics européens et internationaux (USFSPEI) (Bruksela, Belgia) i Bernd Loescher (Rhode-Saint-Genèse, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji (2011/866/UE) Rady z dnia 19 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Rady dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur;
- zasądzenie od Rady na rzecz skarżącego B. Loeschera oraz pozostałych urzędników i pracowników Unii Europejskiej zaległych kwot wynagrodzenia, emerytur i rent, przysługujących im od dnia 1 lipca 2011 r., wraz z odsetkami za zwłokę naliczanymi od chwili upływu terminu płatności zaległych kwot według stóp procentowych ustalonych przez EBC dla podstawowych operacji refinansowych powiększonej o dwa punkty;
- zasądzenie od Rady na rzecz USF i skarżącego symbolicznego euro tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przez niezgodne prawem działanie administracji polegające na przyjęciu decyzji (2011/866/UE) Rady z dnia 19 grudnia 2011 r.;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą następujące zarzuty:

- po pierwsze, naruszenia art. 64 — 65a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, art. 1 i 3 załącznika XI do regulaminu pracowniczego, zasad lojalnej współpracy i spójności wynikających z art. 4 ust. 3 TUE oraz zasady uzasadnionych oczekiwań i obowiązku wyrażonego w premii *patere legem quam ipse fecisti*,
- po drugie, naruszenia decyzji Rady z dnia 23 czerwca 1981 r. w sprawie ustanowienia procedury trójstronnego porozumienia, ze względu na to, że nie zapewniono, by przedstawiciele państw członkowskich zapoznali się skutecznie ze stanowiskami personelu i organów administracji przez przyjęciem spornej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2012 r. — Shahid Beheshti University przeciwko Radzie

(Sprawa T-120/12)

(2012/C 165/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Shahid Beheshti University (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat J.M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej, oraz
- stwierdzenie, że decyzja 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. nie znajduje wobec strony skarżącej zastosowania na podstawie art. 277 TFUE, oraz
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. wprowadzającego w życie rozporządzenie (UE) nr 961/2010 w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej, oraz
- stwierdzenie, że rozporządzenie (UE) nr 961/2010 nie znajduje wobec strony skarżącej zastosowania na podstawie art. 277 TFUE, oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej, oraz
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej, oraz

— stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady skierowanym do skarżącej w dniu 5 grudnia 2011 r. oraz

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy prawnej decyzji 2010/413/WPZiB, która stanowiła podstawę prawną decyzji 2011/299/WPZiB, jak również dotyczący naruszenia traktatów i prawa międzynarodowego. Decyzję 2010/413/WPZiB należałoby tym samym uznać za nieznaną zastosowania wobec strony skarżącej.
- 2) Zarzut drugi dotyczący braku podstawy prawnej rozporządzenia nr 961/2010, które stanowiło podstawę prawną rozporządzenia wykonawczego nr 503/2011. Strona skarżąca utrzymuje, że art. 215 TFUE nie może stanowić podstawy prawnej rozporządzenia nr 961/2010, ponieważ decyzja 2010/413/WPZiB, której wprowadzenie w życie do porządku prawnego Unii miałyby być celem tego rozporządzenia, nie została wydana zgodnie z rozdziałem 2 tytułu V TUE. Rozporządzenie nr 961/2010 należałoby tym samym uznać za nieznaną zastosowania wobec strony skarżącej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 215 TFUE podczas postępowania w sprawie wpisania strony skarżącej do załącznika VIII rozporządzenia nr 961/2010 przez rozporządzenie wykonawcze nr 503/2011.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia, w drodze decyzji 2011/299/WPZiB i rozporządzenia wykonawczego nr 503/2011, prawa do obrony, zasady dobrej administracji i prawa do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ Rada nie przestrzegała prawa do bycia wysłuchanym, obowiązku doręczenia i obowiązku przedstawienia wystarczającego uzasadnienia.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do poszanowania własności.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący okoliczności, że wpisanie strony skarżącej do wykazu podmiotów podlegających sankcjom wynikało z błędu co do stanu faktycznego, ponieważ strona skarżąca posiadająca — jako uniwersytet publiczny — osobowość prawną bez reprezentacji ze strony ministerstwa obrony i bez wsparcia logistycznego sił zbrojnych w jej organach zarządczych, nie jest w posiadaniu tego ministerstwa, ani nie jest przez niego kontrolowana, ani nie jest zaangażowana w badania naukowe nad bronią nuklearną.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2012 r. — ActionSportGames przeciwko OHIM — FN Herstal (SCAR)

(Sprawa T-122/12)

(2012/C 165/39)

Język skargi: duński

Strony

Strona skarżąca: ActionSportGames A/S (Humblebæk, Dania) (przedstawiciel: adwokat W. Rebernik)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: FN Herstal SA (Herstal, Belgia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez pozwanego w dniu 12 stycznia 2012 r. w sprawie R 2096/2010-1;
- utrzymanie w mocy decyzji wydanej przez Wydział Sprzeciwów w dniu 24 września 2010 r. (sprawa B 1 344 904);
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: ActionSportGames A/S

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SCAR” dla towarów z klasy 28 — zgłoszenie nr 5 750 054

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: FN Herstal SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Belgijski niezarejestrowany słowny znak towarowy „SCAR”, używany dla towarów z klas 13 i 28

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpatrzenia

Podniesione zarzuty: Skarżąca podnosi, że w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, ponieważ oznaczone nimi towary są całkowicie różne — towary FN Herstal stanowią prawdziwą broń do użytku militarnego, natomiast towary skarżącej są replikami broni i zabawkami przeznaczonymi dla sportu i zabawy.

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2012 r. — Free przeciwko OHIM — Noble Gaming (FREEEVOLUTION TM)

(Sprawa T-127/12)

(2012/C 165/40)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Free (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat Y. Coursin)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Noble Gaming Ltd (Praga, Republika Czeska)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie R 2326/2010-2;
- orzeczenie, że przywołane wcześniejsze znaki towarowe, a w szczególności francuski słowny znak towarowy FREE nr 1734391, są podobne do zakwestionowanego znaku towarowego „FREEEVOLUTION TM” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) i a fortiori w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009;
- orzeczenie, że zgłoszenie zakwestionowanego znaku towarowego winno zostać odrzucone na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) i a fortiori na podstawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009; oraz
- obciążenie Noble Gaming Ltd kosztami postępowania zarówno przed Sądem, jak i przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Noble Gaming Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „FREEEVOLUTION TM” dla towarów i usług z klas 9, 41 i 42 — zgłoszenie nr 8206443

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Francuski graficzny znak towarowy „free LA LIBERTÉ N'A PAS DE PRIX” nr 99785839, zarejestrowany dla towarów i usług z klas 9 i 38; Francuski słowny znak towarowy „FREE” nr 1734391; Francuski słowny znak towarowy „FREE MOBILE” nr 73536224, zarejestrowany dla towarów z klasy 9; firma „FREE” używana w obrocie handlowym we Francji; nazwa domeny „FREE.FR” używana w obrocie handlowym

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ ocena podobieństwa oznaczeń winna być dokonana odrębnie dla każdego z przywołanych powyżej przepisów; naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd; oraz naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ między znakami „FREE” i „FREE-VOLUTION TM” można dopatrzeć się związku, w związku z czym istnienie zakwestionowanego znaku towarowego prowadzi do naruszenia praw do renomowanego znaku towarowego „FREE”.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2012 r. — Spa Monopole przeciwko OHIM — Orly International (SPARITUAL)

(Sprawa T-131/12)

(2012/C 165/41)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV (Spa, Belgia) (przedstawiciele: L. De Brouwer, E. Cornu i É. De Gryse, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Orly International, Inc. (Van Nuys, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 stycznia 2012 r. w sprawie R 2396/2010-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SPARITUAL” dla towarów należących do klasy 3 — Zgłoszony znak towarowy nr 3631884

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowane dla Beneluksu słowne znaki towarowe „SPA” i „Les Thermes de Spa” dla towarów i usług z klas 3, 32 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i odrzucenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 przy ocenie renomy słownego znaku towarowego „SPA” w klasie 32 oraz naruszenie art. 8 ust. 5 tegoż rozporządzenia 2007/2009 przy ocenie prawdopodobieństwa czerpania nienależnej korzyści z renomy znaku towarowego „SPA”.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2012 r. — Scooters India przeciwko OHIM — Brandconcern (LAMBRETTA)

(Sprawa T-132/12)

(2012/C 165/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Scooters India Ltd (Sarojini Nagar, India) (przedstawiciel: B. Brandreth, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Brandconcern BV (Amsterdam, Niderlandy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 stycznia 2012 r. w sprawie R 2308/2010-1, w której zostało oddalone odwołanie skarżącego od stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego w odniesieniu do jego rejestracji dla towarów z klas 6 i 7; oraz
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach postępowań przed Izbą Odwoławczą i Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: słowny znak towarowy „LAMBRETTA” dla towarów z klas 6, 7 i 28 — wspólnotowy znak towarowy nr 1618982

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Brandconcern BV

Uzasadnienie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: strona oparła swój wniosek na art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: strona skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza dokonała pod trzema względami błędnej oceny dowodów dla celów art. 51 ust. 1 lit. c). Gdyby Izba Odwoławcza poprawnie zastosowała zasady określone w wyroku Sądu z dnia 29 września 2011 r. w sprawie T-415/09 New Yorker SHK Jeans przeciwko OHIM — Vallis K. — Vallis A. (FISHBONE), dotychczas nieopublikowanym w Zbiorze, lub w postanowieniu Trybunału z dnia 27 stycznia 2004 r. w sprawie C-259/02 La Mer Technology, Zb.Orz. s. I-1159, bądź też ponownie zbadała dowody, stwierdziłaby, że miało miejsce rzeczywiste używanie towarów z klasy 6 i 7 za zgodą SIL.

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2012 r. — Ben Ali przeciwko Radzie

(Sprawa T-133/12)

(2012/C 165/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mehdi Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Haj Hassen Ben Ali (Saint-Étienne-du-Rouvray, Francja) (przedstawiciel: A. de Saint Remy, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zarządzenie środka organizacji postępowania w trybie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem mającego spowodować udostępnienie przez Komisję „wszystkich dokumentów dotyczących przyjęcia” zaskarżonego rozporządzenia;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w części dotyczącej strony skarżącej;
- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz strony skarżącej łącznej kwoty 50 000 euro tytułem naprawienia wszystkich rodzajów szkód;

— zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz strony skarżącej— oprócz kosztów adwokackich podlegających zwrotowi na podstawie art. 91 regulaminu postępowania — kwoty 7 500 euro tytułem kosztów adwokackich związanych z wniesieniem niniejszego pisma;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze strona skarżąca wnosi po pierwsze o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/50/WPZiB z dnia 27 stycznia 2012 r. w sprawie zmiany decyzji 2011/72/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji⁽¹⁾, a po drugie o nakazanie naprawienia szkody, jaką w swoim przekonaniu poniosła.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 7 zarzutów, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-301/11⁽²⁾ Ben Ali przeciwko Radzie lub do nich podobne

⁽¹⁾ Dz.U. L 27, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. C 226, s. 29

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2012 r. — Wehmeyer przeciwko OHIM — Cluett, Peabody (Fairfield)

(Sprawa T-139/12)

(2012/C 165/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wehmeyer GmbH & Co. KG (Akwizgran, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Weil)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Cluett, Peabody & Co. Inc. (Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie R 2509/2010-1;
- oddalenie sprzeciwu wniesionego przez Cluett, Peabody & Co. Inc. wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego „Fairfield”; oraz
- obciążenie OHIM i Cluett, Peabody & Co. Inc. kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Fairfield” dla towarów należących do klas 3, 14, 18 i 25 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6294342

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Cluett, Peabody & Co. Inc.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 3079481 „FAIRFIELD BY ARROW” dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe odrzucenie zgłoszenia zakwestionowanego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne ustalenie przez Izbę Odwoławczą, że w przypadku rozpatrywanych dwóch znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2012 r. — Teva Pharma i Teva Pharmaceuticals Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-140/12)

(2012/C 165/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Teva Pharma BV (Utrecht, Niderlandy) i Teva Pharmaceuticals Europe BV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: D. Anderson, QC (Queen's Counsel), K. Bacon, Barrister, G. Morgan i C. Drew, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji ds. Oceny Produktów Leczniczych z dnia 24 stycznia 2012 r. oddalającej wniosek skarżących o udzielenie pozwolenia na wprowadzenie do obrotu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący powołują jeden zarzut, wedle którego odmowa uwzględnienia ich wniosku o dopuszczenie do obrotu generycznej wersji sierocego produktu leczniczego stanowi naruszenie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 141/2000⁽¹⁾ poddanego prawidłowej wykładni. W szczególności, niezgodne z brzmieniem i skutkami art. 8, a także względami politycznymi leżącymi u podstaw tego rozporządzenia oraz przebiegiem prac przygotowawczych nad tym rozporządzeniem, jest

wykluczenie generycznej wersji sierocego produktu leczniczego z rynku przez okres dłuższy niż lat 10, określony w art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia. Skarżący twierdzą ponadto, że art. 8 ust. 3 pozwala na udzielenie pozwolenia na produkt podobny przed upływem 10-letniego okresu, a to na zasadzie wyjątku od art. 8 ust. 1 w szczególności określonych wypadkach. Takie pozwolenie nie powinno jednak prowadzić do wydłużenia okresu wyłączności rynkowej pierwszego produktu sierocego.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 141/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie sierocych produktów leczniczych (Dz.Ź. L 18, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2012 r. — Pro-Duo przeciwko OHIM — El Corte Inglés (GO!)

(Sprawa T-141/12)

(2012/C 165/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pro-Duo (Gandawa, Belgia) (przedstawiciel: T. Alkin, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zawieszenie postępowanie do czasu zakończenia postępowania w sprawie unieważnienia nr 5011 C;
- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie R 1373/2011-4 w zakresie w jakim Izba Odwoławcza odmówiła zawieszenia postępowania do czasu zakończenia postępowania w sprawie unieważnienia, tudzież stwierdzenie nieważności wspomnianej decyzji w całości;
- obciążenie podmiotu wnoszącego sprzeciw kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy w kolorach czarnym, białym i szarym „GO!” dla towarów należących do klasy 3 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 8859712

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny wspólnotowy znak towarowy „GO GLORIA ORTIZ” zarejestrowany pod numerem 6070981 dla towarów należących do klasy 3

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Izba Odwoławcza Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego naruszyła prawo nie zawieszając postępowania oraz naruszyła art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ uznała niesłusznie, iż w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych zachodziło niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2012 r. — Aventis Pharmaceuticals przeciwko OHIM — Fasel (CULTRA)

(Sprawa T-142/12)

(2012/C 165/47)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aventis Pharmaceuticals, Inc. (New Jersey, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat R. Gilbey)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Fasel Srl (Bologna, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 26 stycznia 2012 r. w sprawie R 2478/2010-1;
- wypowiedzenie się i uzasadnienie swojego stanowiska w przedmiocie podobieństwa oznaczeń w sytuacji gdyby Izba Odwoławcza przyjęła prawidłowe ustalenia faktyczne i zastosowała prawidłowe kryteria;
- obciążenie strony przegrywającej sprawę kosztami poniesionymi w niniejszym postępowaniu i w dotychczasowych postępowaniach.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „CULTRA” dla towarów należących do klasy 10 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 7534035

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „SCULPTRA” zarejestrowany w Czechach pod numerem 301724 dla towarów i usług należących do klas 5, 10 i 44; słowny znak towarowy „SCULPTRA” zarejestrowany w Niemczech pod numerem 30406574 dla towarów i usług należących do klas 5, 10 i 44; słowny znak towarowy „SCULPTRA” zarejestrowany w Finlandii pod numerem 233638 dla towarów i usług należących do klas 5, 10 i 44; słowny znak towarowy „SCULPTRA” zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie pod numerem 2355273 dla towarów i usług należących do klas 5, 10 i 44; słowny znak towarowy „SCULPTRA” zarejestrowany na Węgrzech pod numerem 183214 dla towarów i usług należących do klas 5, 10 i 44

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie zasady 50 rozporządzenia Komisji nr 2868/95 i art. 76 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza: i) oparła swoje rozumowanie i swoją decyzję o fakt, który nie został podniesiony przez strony i do którego nie odniesiono się w spornej decyzji, a mianowicie, że sporne oznaczenie będzie przede wszystkim lub wyłącznie postrzegane jako „ULTRA” z określonym elementem graficznym; ii) nie odniosła się do istotnych argumentów i dowodów przedstawionych przez skarżącą, dotyczących podobieństwa pod względem koncepcyjnym, nie dokonała prawidłowego porównania oznaczeń w kontekście całościowego wrażenia jakie wywołują i w efekcie nie zastosowała kryterium całościowego porównania wyrażonego przez Trybunał Sprawiedliwości; iii) nie dokonała oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd wyłącznie w oparciu o przedstawione jej fakty; iv) nie wzięła pod uwagę w wymagany prawem sposób wzajemnych zależności między istotnymi czynnikami ogólnymi, w szczególności jednakowością lub podobieństwem towarów i usług oraz podobieństwem oznaczeń.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2012 r. — Niemcy przeciwko Komisji

(Sprawa T-143/12)

(2012/C 165/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, K. Petersen i adwokat U. Soltész)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji K(2012) 184 wersja ostateczna pozwanej z dnia 25 stycznia 2012 r. dotyczącej pomocy C 36/2007 (ex NN 25/2007) przyznanej przez Niemcy na rzecz Deutsche Post AG;
- stwierdzenie nieważności art. 4–6 decyzji K(2012) 184 wersja ostateczna pozwanej z dnia 25 stycznia 2012 r. dotyczącej pomocy C 36/2007 (ex NN 25/2007) przyznanej przez Niemcy na rzecz Deutsche Post AG;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE poprzez stwierdzenie, że „dotacja do emerytur” przysporzyła korzyści przedsiębiorstwu

„Dotacja do emerytur” jest udzielana bezpośrednio Post-beamtenversorgungskasse [funduszowi emerytalnemu urzędników poczty] (PBVK), a pośrednio emerytowanym urzędnikom pocztowym i w związku z tym nie jest udzielana przedsiębiorstwu. Brak jest również pośredniej pomocy na rzecz Deutsche Post AG (DPAG).

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE poprzez stwierdzenie, że „dotacja do emerytur” wyrównała koszty, które „zwykle” ciążyą na przedsiębiorstwach

„Dotacja do emerytur” wyrównuje w pełni nietypowe w konkurencji koszty społeczne, które „zwykle” nie ciążyą na przedsiębiorstwach. Koszty wyrównane „dotacją do emerytur” stanowią ponadto „szczególne obciążenie” w rozumieniu wyroku w sprawie *Combust* (1).

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE (pomocniczo: art. 107 ust. 3 TFUE) poprzez uwzględnienie zysków z wynagrodzeń regulowanych

„Przewaga komparatywna” nie pochodzi z „dotacji do emerytur” i jest od niej całkowicie niezależna. „Przewaga komparatywna” pochodzi z wynagrodzeń regulowanych i w związku z tym ze środków niepaństwowych (wyrok w sprawie *PreussenElektra* (2)). Brak jest podwójnego wyrównania kosztów. W związku z tym nie stwierdza się „pomocy” niezgodnej z rynkiem wewnętrznym, a także nie żąda się jej zwrotu. „Pomoc” została przyjeta jedynie w tym celu, by następnie objąć zyski DPAG.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 i art. 108 TFUE oraz rozporządzenia (WE) nr 659/1999 (3) poprzez

niedopuszczalne objęcie zysków z wynagrodzeń regulowanych w postępowaniu w sprawie pomocy państwa — nadużycie uznania i zaufania

Komisja ma prawo objąć zyski w tej formie jedynie w ramach rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (4), jednak nie w postępowaniu w sprawie pomocy państwa.

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 107 i art. 108 TFUE oraz rozporządzenia nr 659/1999 poprzez niedopuszczalne postępowanie przeciwko „subsydiowaniu skrośnemu” w postępowaniu w sprawie pomocy państwa — nadużycie uznania i zaufania

Każde „subsydiowanie skrośne” pochodzi z wynagrodzeń regulowanych, ze środków niepaństwowych i w związku z tym nie pochodzi z pomocy. Również przeciwko tego rodzaju „subsydiowaniu skrośnemu” nie można prowadzić postępowania w postępowaniu w sprawie pomocy państwa.

- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 107 TFUE (pomocniczo: art. 107 ust. 3 TFUE) poprzez błędne obliczenia w ramach porównania kosztów społecznych

Utworzony przez Komisję Benchmark przy uwzględnieniu składek pracowniczych jest błędnie zawyżony, ponieważ zgodnie z niemieckim prawem zabezpieczeń społecznych pracodawca ponosi jedynie obciążenia pracodawcy. W związku z tym, że składki pracownicze zostały uwzględnione przez Komisję już w ramach podstawy wynagrodzenia („fikcyjne wynagrodzenie brutto”), ponowne uwzględnienie w ramach Benchmarku prowadzi do podwójnego zaliczenia. Również podwyższenie podstawy wynagrodzenia jest błędne, ponieważ pensje urzędników poczty miały wyższy poziom, niż w przypadku prywatnych konkurentów.

- 7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE (pomocniczo: art. 107 ust. 3 TFUE) poprzez stwierdzenie, że „dotacja do emerytur” stanowi również w okresie 1995 r.-2002 r. pomoc państwa (niezgodną z rynkiem wewnętrznym)

- 8) Zarzut ósmy dotyczący naruszenia art. 108 ust. 1 TFUE i art. 1 lit. b (i) rozporządzenia nr 659/1999 poprzez stwierdzenie, że dotacja do emerytur stanowi nową pomoc państwa

Stwierdzenia Komisji opierają się na niewystarczającej ocenie stanu faktycznego.

- 9) Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 14 ust. 1 i art. 7 ust. 5 rozporządzenia nr 659/1999 poprzez niezgodne z prawem z zakresu pomocy państwa zarządzenie zwrotu i zobowiązanie do zaniechania w art. 4 ust. 1 i art. 4 ust. 4

Żądaniem zwrotu na podstawie art. 4 ust. 1 nie jest objęta „pomoc”, lecz zyski DPAG z uregulowanych cen przesyłek. Zdaniem skarżącej nie jest możliwe dochowanie zobowiązania do zaniechania poprzez zmniejszenie „pomocy”. Zmniejszenie „dotacji do emerytur” nie odniosłoby skutku na poziomie „przewagi komparatywnej”. Zaniechanie zgodne z art. 4 ust. 4 wymaga zmiany regulacji cen i wkracza zatem w niezależność skarżącej w zakresie określania cen.

- 10) Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia art. 6 TUE, art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zasady dobrej administracji oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 ze względu na nieadekwatnie długi czas trwania postępowania i beczynność Komisji.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie T-157/01 Danske Busvognmænd/Kommission, Rec. s. II-917.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. s. I-2099.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L z 4.1.2003 r., s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2012 r. — Bayerische Motoren Werke przeciwko OHIM (ECO PRO)

(Sprawa T-145/12)

(2012/C 165/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bayerische Motoren Werke AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Onken)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie R 1418/2011-4;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ECO PRO” dla towarów należących do klas 9 i 12 — międzynarodowa rejestracja (IR) nr W 1059979

Decyzja eksperta: Odmowa uznania ochrony międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię Europejską

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza niesłusznie uznała, iż międzynarodowa rejestracja znaku towarowego strony skarżącej nie miała charakteru odróżniającego w rozumieniu tego artykułu.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2012 r. — Wünsche Handelsgesellschaft International przeciwko Komisji

(Sprawa T-147/12)

(2012/C 165/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci K. Landry i G. Schwendinger)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM 02/09 z dnia 16 września 2011 (C(2011) 6393 wersja ostateczna);

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM 02/09 z dnia 16 września 2011 r. (C(2011) 6393 wersja ostateczna), w której stwierdza się, że nie jest uzasadnione umorzenie należności celnych przywózowych w konkretnym przypadku, który dotyczy dokonanych przez skarżącą przywózów z Chin w roku 2004 i 2006 konserw grzybów gatunku *Agaricus*.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego ⁽¹⁾

— Skarżąca kwestionuje ocenę Komisji, jakoby w niniejszej sprawie wystąpił błąd niemieckiego organu celnego.

— W każdym razie skarżąca nie rozpoznała (rzekomego) błędu. Działającej w dobrej wierze i doświadczonej skarżącej nie można zarzucić braku staranności. W obliczu złożonej sytuacji prawnej i długoletniej praktyki organów niemieckich może ona mieć uzasadnione oczekiwania.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 239 kodeksu celnego

— Komisja naruszyła formalnie prawo, odmawiając wprost umorzenia należności celnych przywózowych na podstawie art. 239 kodeksu celnego, wskazując jedynie na wyłączenie przewidziane w art. 220 ust. 2 lit. b) kodeksu celnego, bez jakiegokolwiek własnej kontroli.

— Poza tym Komisja naruszyła materialnie prawo, gdyż nie uwzględniła, że występują tu „szczególne okoliczności” w rozumieniu art. 239 kodeksu celnego i spełnione były przesłanki umorzenia na podstawie tego przepisu.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia ogólnych zasad prawa

— Skarżąca zarzuca Komisji ponadto, że zaskarżoną decyzją naruszyła ustanowione w prawie pierwotnym zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, dobrej administracji i równego traktowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2012 r. — Deutsche Post przeciwko Komisji

(Sprawa T-152/12)

(2012/C 165/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Post AG (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Sedemund, T. Lübbig i M. Klasse)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 i art. 2 oraz art. 4–6 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie środka C 36/2007 (ex NN 25/2007) podjętego przez Niemcy na rzecz Deutsche Post AG (dokument Komisji nr C(2012) 184 wersja ostateczna);

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi łącznie 13 zarzutów:

A. Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności art. 1 oraz art. 4–6 decyzji Komisji z dnia 25 stycznia 2012 r. skarżąca podnosi:

1) zarzut: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

poprzez błędne i pozostające w sprzeczności z orzecznictwem Sądu w sprawie „Combus” ⁽¹⁾ zakwalifikowanie częściowego finansowania przez państwo odziedziczonych zobowiązań emerytalnych (Pensions-Altlasten) dawnego zakładu państwowego jako elementu pomocy;

2) zarzut: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i art. 1 lit. b) pkt (i) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽²⁾

poprzez błędne zakwalifikowanie częściowego finansowania przez państwo odziedziczonych zobowiązań emerytalnych jako „nowej” pomocy;

3) zarzut: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

poprzez błędne potraktowanie uregulowanych wynagrodzeń jako elementu pomocy w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału w sprawie „PreussenElektra” ⁽³⁾ oraz zakwestionowania samego (rzekomo) nieprawidłowego rozdzielenia kosztów między dwie grupy produktów jako elementu pomocy;

4) zarzut: błąd w zakresie kompetencji i błąd w ocenie oraz naruszenie zasady niedyskryminacji i obowiązku lojalnej współpracy z państwami członkowskimi

poprzez ingerencję ze skutkiem wstecznym w krajowe uregulowanie w sprawie wynagrodzeń mimo wieloletniej znajomości tego uregulowania i w sprzeczności z całą dotychczasową praktyką decyzyjną Komisji;

5) zarzut: naruszenie art. 107 ust. 1 i 3 TFUE

poprzez błędne ustalenie składek na ubezpieczenie społeczne, jakie mają być ponoszone przez prywatnych konkurentów („Benchmark”) oraz poprzez fikcyjne podwyższenie rzeczywistych zarobków brutto urzędników jako podstawy obliczenia do celów zastosowania „Benchmark”;

6) zarzut: brak uzasadnienia w sposób zgodny z art. 296 TFUE

z tego względu, że nadzwyczaj obszerna treść zaskarżonej decyzji jest częściowo niejasna, wewnętrznie sprzeczna lub niezrozumiała i nie pokazuje jednoznacznie związku między poszczególnymi częściami;

7) zarzut: naruszenie określoności przepisów prawa i art. 107 ust. 1 TFUE

z powodu niespójnego przedstawienia podstawy obliczenia kwoty podlegającej zwrotowi i faktu, że nie można jej zidentyfikować;

8) zarzut: naruszenie prawa do „rozsądnego czasu trwania postępowania” jako części prawa do „dobrej administracji” przewidzianego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Karty praw podstawowych) oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999

z powodu ponad dwunastoletniego czasu trwania postępowania od momentu wydania decyzji z 1999 r. o wszczęciu postępowania do momentu wydania zaskarżonej decyzji z dnia 25 stycznia 2012 r.;

9) zarzut: naruszenie prawa do „dobrej administracji” przewidzianego w art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych oraz art. 15 rozporządzenia nr 659/1999

poprzez całkowitą bezczynność w odniesieniu do uregulowania w sprawie wynagrodzeń zgodnie z § 20 ust. 2 PostG, które było znane Komisji najpóźniej od 1999 r., ale dopiero po ponad jedenastu latach zostało uczynione przedmiotem postępowania na podstawie decyzji o rozszerzeniu z dnia 10 maja 2011 r.;

10) zarzut: naruszenie zasady pewności prawa, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady prawidłowej administracji, które są chronione jako prawa podstawowe, oraz art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999

poprzez błędną ocenę decyzji z 2002 r. jako niemającej charakteru decyzji kończącej postępowanie, która to decyzja wbrew bezwzględemu zobowiązaniu wynikającemu z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 zdaniem Komisji nie uregulowała „ostatecznie” środków państwowych, które były przedmiotem postępowania i do których należały także obciążenia emerytalne.

B. Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 25 stycznia 2012 r. skarżąca podnosi trzy kolejne zarzuty:

11) zarzut: naruszenie zasady „prawidłowej administracji” i „rozsądnego czasu trwania” postępowania

z powodu niezgodnego z prawem zaniechania zbadania występowania „nadmiernej kompensaty” w drodze „rekompensaty finansowej” od roku 1999, co Sąd stwierdził już w wyroku z dnia 1 lipca 2008 r. w sprawie T-266/02 Deutsche Post przeciwko Komisji;

12) zarzut: naruszenie art. 106 ust. 2 TFUE

poprzez niewystarczające uzasadnienie okoliczności, że w niniejszym przypadku nie zostało spełnione 4. kryterium wyroku w sprawie „Altmark” (4);

13) zarzut: błędne zastosowanie elementu pomocy w art. 107 ust. 1 TFUE

z tego względu, że „rekompensata finansowa” spełnia przesłanki usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 106 ust. 2 TFUE.

(1) Wyrok Sądu z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie T-157/01 Danske Busvognmænd przeciwko Komisji, Rec. s. II-917).

(2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

(3) Wyrok Trybunału z dnia 13 marca 2001 r. w sprawie C-379/98 PreussenElektra, Rec. s. I-2099.

(4) Wyrok z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00 Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg, Rec. s. I-7747.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2012 r. — Schulze przeciwko OHIM — NKL (Klassiklotterie)

(Sprawa T-155/12)

(2012/C 165/52)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hans Gerd Schulze (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Lodigkeit)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: NKL Nordwestdeutsche Klassenlotterie (Hamburg)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 30 stycznia 2012 r. (sprawa R 600/2011-4) w zakresie dotyczącym odmowy rejestracji znaku towarowego „Klassiklotterie”;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Klassiklotterie” dla towarów i usług z klas 28, 35 i 41 (zgłoszenie nr 8 554 354).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: NKL Nordwestdeutsche Klassenlotterie

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Niemiecki słowny znak towarowy „NKL-Klassiklotterie”, zarejestrowany dla towarów i usług z klas 16, 35 i 41 (znak towarowy nr 2 904 650).

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2012 r. — Sweet Tec przeciwko OHIM (Kształt owalu)

(Sprawa T-156/12)

(2012/C 165/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sweet Tec GmbH (Boizenburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Nägele)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie R 542/2011-1 dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 9 554 171;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy przedstawiający kształt owalu dla towarów z klas 16 i 30 (zgłoszenie nr 9 554 171).

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający i nie jest opisowy dla towarów objętych zgłoszeniem.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2012 r. — Alstom i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-164/12)

(2012/C 165/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alstom (Levallois Perret, Francja); Alstom Holdings (Levallois Perret); Alstom Grid SAS (Paryż, Francja); i Alstom Grid AG (Oberentfelden, Szwajcaria) (przedstawiciele: J. Derenne, lawyer, N. Heaton, P. Chaplin i M. Farley, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 stycznia 2012 r. zawartej w piśmie nr D/2012/006863 o przekazaniu High Court of England and Wales pewnych dokumentów, które skarżąca i jej spółki zależne przekazały Komisji w trakcie prowadzonego przez tą instytucję postępowania w sprawie COMP/F/38.899 — Gas Insulated Switchgear (Dz.U. 2008 C 5, s. 7), oraz
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący przekazania dokumentów High Court of England and Wales:

— zdaniem skarżących przekazanie to stanowi błąd dotyczący okoliczności faktycznych i skutkuje ujawnieniem zawartych w tych dokumentach informacji dostarczonych w celu uzyskania złagodzenia kary; to ujawnienie stanowi naruszenie art. 4 ust. 3 TUE ze względu na to, że narusza ono interesy Unii Europejskiej, godzi w jej funkcjonowanie i niezależność, w szczególności zagrażając skuteczności wdrożonego przez Komisję programu łagodzenia kar jako całości, który to program ma kluczowe znaczenie dla realizacji spoczywającego na Komisji obowiązku stosowania art. 101 TFUE;

— narusza ogólną zasadę prawną dotyczącą prawa do bycia wysłuchanym i narusza w szczególności pkt 26 komunikatu o współpracy⁽¹⁾ ze względu na to, że Komisja nie zwróciła się do podmiotów, których przekazały zawarte w tych dokumentach informacje w celu uzyskania złagodzenia kary, o udzielenie zgody na ich ujawnienie;

— stanowi uchybienie ciążącego na Komisji zgodnie z art. 296 TFUE obowiązku uzasadnienia swych aktów ze względu na to, że w sposób dorozumiany oddaliła ona bez wyjaśnienia twierdzenia skarżącej, iż pewne części tych dokumentów zawierają informacje dostarczone w celu uzyskania złagodzenia kary.

2) Zarzut drugi dotyczący stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na to, że:

— przekazanie High Court of England and Wales zawartych w tych dokumentach informacji niejawnych po to, aby sąd ten mógł je wykorzystać w postępowaniu prowadzonym według prawa angielskiego, nie jest uzasadnione na gruncie art. 4 ust. 3 TUE ze względu na to, że ujawnienie podobnych informacji zniechęci przedsiębiorstwa w przyszłości do współpracy z Komisją w ramach prowadzonych przez nią dochodzeń i zagrazi możliwości stosowania przez tą instytucję prawa konkurencji;

— przekazanie High Court of England and Wales zawartych w tych dokumentach informacji niejawnych podczas gdy ten sąd wyraźnie powiadomił Komisję o swym zamiarze ujawnienia ich należącym do kręgu osób zaufanych podmiotom trzecim jest niezgodne z pkt 25 komunikatu o współpracy;

— ochrona zapewniona w niniejszym przypadku przez krąg osób zaufanych nie osiąga poziomu wymaganego

przez art. 339 TFUE oraz pkt 25 komunikatu o współpracy, a przekazując High Court of England and Wales te informacje niejawnie Komisja uchybiła obowiązkowi ciążącym na niej na mocy tych przepisów.

3) Trzeci zarzut dotyczy tego, że decyzja o przekazaniu High Court of England and Wales takich dokumentów narusza zasadę proporcjonalności ze względu na to, że przekazanie English High Court przez Komisję poufnej wersji takich dokumentów wraz z załącznikami nie było ani właściwe ani konieczne, ponieważ te załączniki są pozbawione znaczenia dla głównych kwestii, które English High Court będzie musiał rozstrzygnąć, a także ze względu na to, że w wydanym w sprawie T-121/07 wyroku Sąd pominął wszelkie odwołania do treści tych dokumentów.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji w sprawie współpracy pomiędzy Komisją a sądami krajowymi (Dz.U. 2004, C 101, s. 54).

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2012 r. — Georgias i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-168/12)

(2012/C 165/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aguy Clement Georgias (Harare, Zimbabwe); Trinity Engineering (Private) Ltd (Harare) i Georgiadis Trucking (Private) Ltd (Harare) (przedstawiciele: M. Robson i E. Goulder, Solicitors, oraz H. Mercer, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zobowiązanie Unii Europejskiej oraz Komisji lub Rady do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez wypłacenie skarżącym odszkodowania, na podstawie art. 268 TFUE i art. 340 ust. 2 TFUE, w kwotach wskazanych poniżej lub w innych kwotach, jakie Sąd uzna za właściwe:

(i) 469 520,24 USD lub równowartość na rzecz Trinity;

(ii) 5 627 020 USD lub równowartość na rzecz Georgiadis;

(iii) 3 74. 986,57 USD lub równowartość na rzecz senatora Georgiasa;

(iv) w kwocie, jaką Sąd uzna za właściwą w celu naprawienia szkody niefinansowej podnoszonej przez senatora Georgiasa;

(v) odsetek w wysokości 8 % rocznie od powyższych kwot lub odsetek w innej wysokości, jaką Sąd będzie mógł przyznać;

— jeżeli Sąd uzna to za konieczne oraz w zakresie, w jakim uzna to za konieczne — zarządzenie przeprowadzenia środków dowodowych w celu ustalenia wysokości szkody poniesionej przez skarżących;

— obciążenie Komisji lub Rady kosztami poniesionymi przez skarżących w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi, mającej na celu uzyskanie od Unii Europejskiej odszkodowania w trybie odpowiedzialności pozaumownej, strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, w którym podnosi się

— następujące bezprawne działania związane z przyjęciem rozporządzenia Komisji (WE) nr 412/2007 z dnia 16 kwietnia 2007 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe (Dz.U. L 101, s. 6)

(i) oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych połączony z naruszeniem praw do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej;

(ii) nadużycie władzy;

(iii) naruszenie praw do obrony przy przedłużaniu zamrożenia funduszy

2) Zarzut drugi, w którym podnosi się

— że poniesiona szkoda obejmuje:

(i) utratę konkretnych okazji handlowych w związku z ekstraterytorialnym stosowaniem środków w postaci zamrożenia funduszy wobec wszystkich zainteresowanych osób prowadzących działalność w Unii Europejskiej;

(ii) osobisty stres w wyniku ewentualnych strat handlowych w Unii Europejskiej;

(iii) straty wynikające z zastosowania tego rozporządzenia wobec senatora Georgiasa w maju 2007 r. oraz przy przedłużeniu obowiązywania tego rozporządzenia, powodujące szkody finansowe i niefinansowe w związku z wykluczeniem go z terytorium Unii Europejskiej oraz objęciem zamrożeniem funduszy.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2012 r. — CHEMK i KF przeciwko Radzie

(Sprawa T-169/12)

(2012/C 165/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMIK) (Czelabińsk, Rosja) i Kuzneckie ferrosplawy OAO (KF) (Nowokuźnieck, Rosja) (przedstawiciel: adwokat B. Evtimov)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 60/2012 z dnia 16 stycznia 2012 r. w sprawie zakończenia częściowego przeglądu okresowego prowadzonego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 w odniesieniu do środków antidumpingowych obowiązujących względem przywozu żelazokrzemu pochodzącego między innymi z Rosji (Dz.U. L 22, s. 1), w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że

— instytucje naruszyły art. 11 ust. 9 w związku z art. 2 ust. 12 „rozporządzenia podstawowego”⁽¹⁾ ze względu na to, że nie ustaliły kwoty marginesu dumpingu dla skarżących. Ponadto, lub alternatywnie do powyższego zarzutu, instytucje naruszyły prawo i przekroczyły przyśługujący im zakres uznania w zakresie oceny na przyszłość na podstawie art. 11 ust. 3 ze względu na to, że dopuściły, by ustalenia na temat trwałego charakteru zmienionych okoliczności zostały włączone do ustaleń dotyczących dumpingu, spowodowały sformułowanie błędnych wniosków w przedmiocie zmienionego marginesu dumpingu w przeglądzie okresowym i rozszerzyły zakres analizy kontynuacji dumpingu, tak że obejmowała/miała wpływ na ustalenia dotyczące marginesu dumpingu. Wreszcie instytucje naruszyły prawo skarżących do obrony w odniesieniu do dumpingu ze względu na to, że nie ujawniły ostatecznego obliczenia dumpingu skarżącym.

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że:

— instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie uznając, że w odniesieniu do ceny eksportowej skarżących należało dokonać dostosowania kosztów SGA i zysku RFAI oraz dokonując związanego z tym ustalenia, że skarżący i RFAI nie stanowią jednego podmiotu gospodarczego.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że:

— instytucje naruszyły art. 11 ust. 3 akapit trzeci lub popełniły oczywiste błędy w ocenie uznając, że nie nastąpiła trwała zmiana okoliczności w odniesieniu do zmniejszonego marginesu dumpingu skarżących.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej („rozporządzenie podstawowe”) (Dz.U. Dz 343, s. 51)

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

